

Rondreis Peru juli- augustus 2008

In 2005 deed ik mijn eerste grote reis met het vliegtuig, toen naar Costa Rica. Vanaf dat moment voelde ik dat ik meer van de wereld moest gaan zien. Peru trok me op een bepaalde manier aan. Het gevoel werd alleen maar versterkt toen ik de foto's zag en de verhalen hoorde die Jikkie destijds had (mee)gemaakt toen ze daar een ontwikkelingswerk deed en een Spaanse cursus volgde.

Het duurde een aantal jaren voordat het eindelijk zo ver was. De prijzen lagen relatief hoog en toen ik wilde stond de reis die ik wilde maken niet meer bij in de reisgids.

Aan het begin van 2008 hakte ik de knoop door. Het móest Peru gaan worden deze zomer. Een aantal reisgidsen worstelde ik door en ik kwam op Sawadee uit. Geen onbekende reisorganisatie maar voor mij was het voor eerst dat met hun een paar geweldige weken zou gaan meemaken. Ik had bijna een half jaar om naar deze reis uit te kijken met als absoluut hoogtepunt de Inca-Trail naar Machu Picchu. Wat keek ik hier al een groot aantal jaren naar uit!

Donderdag 10 juli 2008.'s Ocht ends om half zeven belde broer Stefan bij aan om me naar Schiphol te brengen. Een uurtje later kwamen we op Schiphol aan en trof een medewerker van Sawadee aan die mij het ticket overhandigde. Helaas stond er niemand van de groep bij hem te wachten en ik besloot dan zelf maar in te gaan inchecken. De man bij de douane groette ik vrolijk en kreeg een „goede reis” van hem terug.

Het zou nog ruim twee uur duren voordat het vliegtuig zou gaan vertrekken en een lekker broodje met een glas melk zou er wel ingaan. Ik wist nog een goed restaurant waar ik al een paar keer eerder was geweest die me van iets lekkers konden voorzien.

Bij de gate werd ik met de minuut nieuwsgieriger wie mijn reisgenoten voor de komende weken zouden gaan worden. Ik wist eigenlijk helemaal niets: alleen de namen van de groep en wie er ook aan de Inca-Trail zou dan deelnemen. Dit waren er slechts vier van de zes- of zeventien met mij erbij. Ik kon ook nergens een label vinden op een tas die op die van mij leek.

Met de gedachte van: „ik zie wel wat ik aantref in Lima”, pakte ik de kranten bij de ingang van het vliegtuig en zei de bemanning gedag.

Toen ik mijn stoel had gevonden en mijn spullen in de bagageruimte had gedaan kwam er een man van eind vijftig, begin zestig naar mij toe. „bent u meneer Bakker?” vroeg hij beleefd. Met grote vraagtekens in mijn ogen bevestigde ik zijn vraag. Hij heette Evert en met zijn vrouw Gusta ging hij ook naar Peru met Sawadee en zijn verzoek was of ik van stoel wilde wisselen met zijn vrouw. Gelukkig, niets aan de hand. De vraag waarom hij wist dat ik Bakker heette, werd ook snel duidelijk; dit was te zien op de panelen van het e-ticket systeem.

Ik raakte met ze aan de praat. Naast hun zat ook een stel dat de leeftijd van mijn ouders had. Ik kreeg het een beetje benauwd: „waar was ik nu in terecht gekomen, een reis voor mensen van middelbare leeftijd?” Gusta toverde een lijstje met de reisgenoten en leeftijden uit haar tas. Mijn gevoel werd bijna waarheid. Allemaal mensen met de nodige levenservaring als je de leeftijden zag. Gelukkig, er stonden nog een aantal jongere mensen op de lijst van mijn leeftijd en die de Inca-Trail zouden gaan doen.

Al snel raakte ik aan de praat met de rest van de groep. De mede jeugdigen zaten vlak bij mij en kwamen uit Heemskerk. Tjonge, wat is de wereld toch klein. Ze waren druk met het spelen van Pim-pam-pet alleen zonder bord en wijzer voor de letters. De grootste lol hadden ze. En daar gaat het om.

We vlogen rechtstreeks op de hoofdstad Lima, waar we na een uurtje of twaalf aankwamen. Op het vliegveld stond Marit, onze reisleidster, ons op te wachten. In had geen idee wat voor reisleider we zouden hebben zeker toen ik achter de leeftijden van de groep kwam. Des te leuker

was het om met de 23-jarige Marit kennis te maken, ook afkomstig uit Heemskerk. Ze hield een kort welkomstwoord. „Dit komt wel goed”, dacht ik.

In het hotel zouden we de voorstellingsronde doen met een lokaal drankje daarbij. Eerst hadden we de gelegenheid om te douchen en op te frissen. Ik bleek als enige mannelijke single deze reis te maken en had een gehele kamer voor mij zelf voor deze en alle andere nachten van de reis. Ik moest hier alleen de douche met enkele andere kamers delen. „Prima hoor, geen probleem.” Snel was ik weer beneden, geen gedoe met de kamergenoten over de bedden, wie links, wie rechts. Wie als eerste mocht of moest gaan douchen.

Marit stond klaar met Pisco Sour. Een lokale drank dat niet iedereen lekker vond. Mij smaakte het prima. Tijdens het drankje stelde iedereen zicht netjes voor, een groot gedeelte had al de nodige ervaring met reizen.

De echte kennismaking met de groep was tijdens het avondeten. Duidelijk werd dat mijn bezorgdheid in het vliegtuig onterecht was. Een gezellige groep had ik, ook weer dit jaar.

Vrijdag 11 juli. Na een goede nachtrust was ik als één van de eersten in de eetzaal voor het ontbijt. Onderweg daar naar toe was ik aan de praat gekomen met een stel uit Nederland die twee jaar zouden gaan reizen en leven in Peru. Ik ruim drie weken, slik.

Ik raakte aan de praat met een ander Nederlands stel met twee kinderen die ook een rondreis zouden gaan maken in Peru. Zij hadden niet bij Sawadee maar bij Anders Reizen hun avontuur laten regelen. Alleen met z'n vierjes.

Langzaam arriveerde de rest van de groep en bleek vrijwel de gehele eetzaal Nederlands te praten. Welkom in Peru...

Marit vertelde dat we vandaag naar Pisco zouden gaan en zei dat we rekening moesten gaan houden met het leven in die stad. Een jaar geleden was het gebied namelijk getroffen door een zware aardbeving en men was nu druk doende met de wederopbouw van de stad.

Niets was minder waar toen we door de straten reden. Eén grote chaos met ingestorte panden en grote hopen stenen en grond op de wegen. Ook de riolering had dus een grote optater gehad. Duidelijk was te zien dat men het ook allemaal weer in orde wilde krijgen, dit was iets dat ik niet had gezien in Afrika, vorig jaar.

In de middag arriveerden we in het Nationale Park Paracas. Even daarvoor genoten we met de gehele groep van een lunch. Dat de Inca's zeer belangrijk voor Peru zijn blijkt zelfs uit het feit dat de cola hier naar vernoemd wordt. Erg benieuwd was ik hoe de Inca-Cola zou smaken en bestelde een flesje. De cola had niets weg van de cola die wij kennen. Het is een appelsapkleurige drank dat enorm naar kauwgomballen smaakt, mierzoet dus.

De Lonely Planet had ik al voor Paracas nageslagen maar daaruit kon ik niet echt opmaken wat hier nou te beleven was. En eigenlijk, er was hier weinig te beleven. Er groeide hier gewoon niets. En toch was dit apart en zeker de moeite waard. We kwamen aan bij de kathadraal. Tenminste wat er nog van over was. De "brug" naar het vaste land was vorig jaar ingestort tijdens de aardbeving. Bijna al het zandsteen van de brug was nu al opgelost in de zee.

De tweede stop in het park was bij het visitorcentre waarbij je ook flamingo's kon zien, aldus Marit. Helaas ging deze vlieger niet op. Als Nederlandse kudde liepen we op een gegeven moment buiten de paden, je moet wat als je de flamingo's wilt zien.

's Avonds sliepen we in het San Jorge.

Zaterdag 12 juli. Van een jetlag had ik geen last meer, meer was trouwens een groot woord.

Wel was ik erg vroeg wakker maar dat is normaal voor mij met reizen. Toen ik naar het ontbijt liep keek ik verbaasd op: het Nederlandse gezin uit het hotel in Lima zat hier ook. Zonder hun ontbijt al te veel te verstoren was ik wel benieuwd of we ze vaker terug zouden zien en de kans daarop was zeer groot. Ze hadden vrijwel dezelfde reis voor hen laten regelen die wij ook zouden gaan ondernemen en bijna alle andere reisorganisaties.

De rest van de groep had wel wat meer moeite om op gang te komen hier in Peru. Het ontbijt moesten we wel per persoon afrekenen. Wisselgeld kenden ze hier eigenlijk niet. Je moest hierdoor gepast betalen. In Nederland wordt dat niet erg geaccepteerd, maar hier, voorruit dan maar.

We zouden vandaag één van de hoogtepunten uit de regio te zien krijgen. Islas Ballestas stond op het programma. De dag daarvoor waren we al in het plaatsje geweest op doorreis naar Paracas. Nu konden we gelijk de boot op. Aangeraden werd om je regenjas aan te trekken en een pet op te doen aangezien vogels er niet erg bij nadenken waar ze beter wel of niet kunnen poepen.

Als eerste voeren we langs de noordzijde van Península de Paracas. Er was een grote kandelaar te zien van 150 bij 50 meter die in de rotsen is uitgehouwen. Niemand weet waar deze kandelaar voor diende, maar er is een vermoeden dat deze een relatie heeft met de Nazca-lijnen.

De Islas Ballestas zijn eilanden die geheel in beslag zijn genomen door de vogels. Een zeven of achtal boten varen af en aan naar deze eilanden om de grote vogels te zien én te ruiken. De stank van de uitwerpselen was enorm, maar dat wende op een gegeven moment ook wel weer. Ook waren er diverse zeeleeuwen en andere waterdieren te zien die zich op rotsen showden. Een mooi schouwspel.

Na twee uur op het water waren we weer terug en de bus stond al klaar om ons naar Nazca te brengen.

Onderweg daarheen we nog een museum in Ica en de oase Huacachina met enorme zandduinen. Ik besloot daar met Jur en Sander te gaan sandboarden. Voor een Euro hadden we een bord met wax (van een kaars) tot onze beschikking. Om naar beneden te gaan suizen moesten we eerst door het mulle zand naar boven lopen. We zochten een rustig plekje uit aangezien er om de haverklap een 4x4 voorbij reed met gillende toeristen die door de duinen aan het scheuren waren. We liepen een klein stukje naar boven. Heel snel lagen we gezamenlijk met onze neuzen in het zand en alle drie zwart als gevolg van de nog niet helemaal ingetrokken zonnebrand. De pret was er niet minder om. Na dit avontuur konden we nog snel de lunch wegwerken voordat we naar Nazca zouden gaan. We opschieten om nog voor zonsondergang bij de uitkijktoren aan te komen, om nog de Nazca-lijnen uit de lucht te kunnen zien. Dit lukte maar net.

Boven in de toren viel het uitzicht op de lijnen een beetje tegen. Als ik mijn hoofd naar het westen draaide was er iets mooiers te zien: de zonsondergang. Niet dat dit heel erg was. De volgende dag hadden we de mogelijkheid om alles vanuit een vliegtuig te zien.

Het hotel Don Agucho was geweldig, het leek net het appartementencomplex uit de serie Melrose Place. Een klein dorp, met zwembad en allemaal kamers die op de paden van het complex uit kwamen. De kamers zagen er ook goed uit.

's Avonds at en we met de gehele groep weer in een restaurant. Leuk was dat vrijwel iedereen daar aan meedeed. Er waren een groot aantal stellen en je zou verwachten dat die regelmatig met elkaar zouden gaan eten. Gezelligheid was dus wel in de groep aanwezig. Ik had een pizza besteld. Deze zag niet heel erg lekker uit, maar en smaakte eigenlijk boven verwachting. Dat deze er niet heel erg lekker uitzag voelde ik de volgende dag in mijn maag. Geen diaree of iets dat daar van weg heeft, maar mijn buik gaf toch aan dat er iets niet helemaal klopte.

Zondag 13 juli. Deze dag hadden we een druk programma. Als eerste zouden we een begraafplaats bezoeken, genaamd Chauchilla Cemetery. Deze begraafplaats waar gemummificeerde personen in de foetushouding zijn begraven, zo'n 1.000 jaar geleden, is aan te raden. Door berovingen zijn de bijzondere schatten die daar aanwezig waren verloren gegaan. Nu is een gedeelte open gesteld voor toeristen. De mummies zitten in hun graven in de open lucht, soms met een afdak daarboven of met een muurtje dat moet voorkomen dat het graf dicht waait. Naast de paden zie je soms stof van kleding en menselijke botten liggen. Letterlijk zo voor het oprapen. Ongelofelijk hoe ze met deze schatten, of wat er nog van over is, omgaan. Dat niet

overall een dak boven hangt is op zich niet zo verwonderlijk, het regent hier vrijwel nooit, maar toch. Iedereen kan zo de graven inspringen en de haren van de mummies aaien als men kwaad wil. Ik was erg benieuwd wat de aquaducten zouden zijn in Cantallo, deze zouden namelijk gedeeltelijk onder de grond liggen. Tijdens de rondleiding die we daar kregen werd het duidelijk: boven de grond liep het water voor irrigatie in kanaaltjes die op waren getrokken uit gestapelde keien. Alleen bij de heuvels zou dit dan lastig worden, water stroomt immers naar het laagste punt. Dit probleem losten ze op door de berg af te graven, de keien te stapelen en er een grotere steen overheen te leggen en daarna alles weer dicht te gooien. Voor onderhoud waren er diverse spiralen aangebracht in de grond, om de honderd meter eentje. Via een pad liep je langzaam naar het laagste punt toe waar je het water door het kanaaltje zag stromen. Hierdoor konden ze bij de waterweg, deze inspecteren en waar nodig repareren. Het hart van waterbouwers gaat zeker hierdoor harder kloppen.

's Middags moest het er dan toch van gaan komen, de vlucht boven de Nazca-lijnen. Helaas was het weer ons niet goed gezind. De groepen die in de ochtend uren zouden vliegen konden pas 's middags. Voor ons was de kans dus uiterst klein dat we vandaag konden gaan vliegen. Toch gingen we naar het vliegveld. De groep was ook nog te groot om iedereen met dezelfde vlucht mee te laten vliegen. Er moest een kaartspel aan te pas komen om te bepalen wie er in de eerste groep zou mogen en wie in de tweede. Ik had geluk, de laatste stoel voor de eerste vlucht was voor mij. Het loten bleek geen zin te hebben, de vlucht kon niet doorgaan voor ons. Helaas. Een kleine mogelijkheid was om dit de volgende dag alsnog te ondernemen. Hier zagen we van af, we moesten door.

Hoe gezellig de groep in het algemeen ook was, avondmensen zaten er niet echt tussen. Ik houd er wel van om 's avonds met een paar van de groep een borreltje te drinken. Vrijwel iedereen ging na het avondeten eigenlijk hun kamer in. Troost vond ik bij Selma. Zij hield er ook wel van. Genietend van de afgelopen dagen zaten we vlakbij het zwembad aan de whisky die nog snel tax free was gekocht op Schiphol. Om elf uur ging het licht uit. Buiten koelde het hard af en om nou nog een glas te drinken met kippenvet op de armen, fluisterend om er voor te zorgen dat niemand wakker wordt, is ook niet zo aantrekkelijk.

Maandag 14 juli Vandaag zou de rit naar Arequipa aanvangen met als nachtstop Puerta Inca. Onderweg naar Puerta Inca zouden we nog een bezoek brengen aan Sacaco. Sacaco ligt honderd kilometer onder Nazca en daar is een museum te vinden dat om een fossiel van een walvis heen is gebouwd. Ook hier is dit het gevolg van geen neerslag zichtbaar. Rondom het museum zijn op de grond allemaal kleine fossielen te zien van kleine zeediertjes. Een andere walvis ligt in de open lucht met alleen een afzetlint daarom heen. Echt bizar dat dit vroeger gewoon zee is geweest en dat er hier ook geen actie ondernomen wordt om alles voor het nageslacht te behouden. Zonder dat je het weet banjer je over het oude leven van de zeebodem heen.

De reden dat het aan de kustzone zelden regent, stond uitgelegd in het visitorcentre in Paracas. Langs de kust stroomt een erg koude golfstroom. Boven het land wordt de koude lucht fors opgewarmd waardoor er heel weinig waterdamp in de lucht zit en het dus bijna nooit kan gaan regenen. Langzaam maar zeker raakten we steeds verder uit de bewoonde wereld. Puerta Inca naderden diep in de middag.

Puerta Inca is tegenwoordig eigenlijk niets dit in tegenstelling tot vroeger. Nu staat er slechts een hotel. De reisgidsen geven ook weinig informatie over deze plaats.

Wat de naam van de plaats wel aangeeft is dat hier een haven is geweest in de periode van de Inca's. Toen was dit een belangrijke plaats dat aan alle ruïnes is te zien.

Ik besloot met de rest van de jonge garde om de ruïnes te bekijken. Mijn mond viel open van verbazing. Dit had ik nooit verwacht, een compleet complex lag daar van een paar duizend vierkante meter. Direct viel op dat de kwaadwillige mens hier ook huishield of misschien nog huis

houdt. Graven lagen open en bloot met menselijke resten, alles was gemakkelijk toegankelijk. Je kon er een potje voetbal spelen als je daar zin in had. Indrukkelijk is het woord dat hier bij past. Deze plaats is pas vijftig jaar geleden ontdekt en de reden dat er in de diverse reisgidsen vrijwel geen aandacht aan wordt besteed heeft misschien met de kwetsbaarheid te maken. Het zou zonde zijn als er nog meer verloren zou gaan in dit gebied.

Evert en Gusta waren een andere richting opgelopen en kwamen met minstens zo indrukwekkende verhalen terug als wij. Ongelofelijk.

Alle indrukken werden uitgewisseld in de het restaurantgedeelte. Er kwam nog een bus aan. De groep die hier uitstapte kwam alleen voor een maaltijd en een snel bezoek aan de ruïnes. Twee uur later waren zij weer met de noorderzon vertrokken. Prima, de groep zag er ook niet zo gezellig uit. Hun taal klonk een beetje Russisch. En zo zagen ze er ook wel een beetje uit.

Dinsdag 15 juli. Opnieuw een lange reisdag. Ook zouden we flink gaan stijgen. Arequipa ligt namelijk op ruim 2.300 meter hoogte. De reis daar naar toe zou wel erg mooi gaan worden. Voor een lange tijd zouden we langs de kust blijven rijden en eten in een dorpje Camaná. Daarna zouden we de kust definitief verlaten en de Andes in gaan zei Marit.

Ze kreeg gelijk, de route langs de kust was prachtig, duidelijk was te zien dat er echt niets groeit langs de kust vanwege het koude water en het warme land. Net voor Camaná kwamen we uit bij een delta van een behoorlijke rivier. Vanuit de bergen was goed zichtbaar was dat er in de delta allerlei gewassen groeiden, niet als gevolg van de regen maar van de irrigatie.

„Camaná is een plaats waar de inwoners van Arequipa regelmatig naar toe gaan om te ontspannen en te genieten van het strand. Alleen in juni 2001 heeft een aardbeving het toerisme een behoorlijke klap gegeven”, zei Marit. Ik moest een beetje lachen toen ze dit allemaal door de microfoon vertelde. De Lonely Planet beschreef het zelf de...

In Camaná was er in het centrum een optreden aan de gang van de plaatselijke lagere school. Kinderen van een jaar of zes waren in groepen aan het zingen en kregen daar punten voor. Een televisiestation deed daar, uitgerukt met een aantal camera's verslag van. Het oog van mijn camera viel op een meisje van een jaar of vier dat samen met haar moeder naar het optreden aan het kijken was. Moeders had op een gegeven moment door dat ik haar dochter wilde fotograferen, het meisje had dat op een gegeven moment ook door en werd verlegen. Ik had toen al mijn foto. Met een aai over de bol en een „gracias” naar de moeder liep ik door over het plein. Aan de overkant was een agente het verkeer aan het regelen, ze had een hele mooie kop en het uniform dat ze droeg, daar droomt de gendarmerie in Nederland alleen van.

Ik vroeg met handen en voeten of ik van haar een foto mocht maken. Ze leek me wel een aardige vrouw waar het dan ook wel van zou mogen. En hoe, ze ging er zelfs helemaal voor poseren!

„Geweldig, dat zie ik in Nederland nog niet zo snel gebeuren”, dacht ik.

De lunch zou bijna worden geserveerd en ik ging terug naar het restaurant. Het was mijn geluksdag: ik zag een jongetje in een kinderwagen zitten met voor hem een grote mand met poppetjes, dat een vertederend gezicht was. Dat jongetje keek mij aan, kauwend op een stukje brood met een schattig petje op. Toen ik de foto had gemaakt wilde ik deze aan het mannetje laten zien. Opeens stond zijn moeder naast mij, als tegenprestatie wilde ze dat ik van haar een muts of handschoenen zou kopen. Ze zagen er leuk uit, maar of ze die nou zelf had gemaakt ... Een half uur voordat we in Arequipa aankwamen nam Marit de microfoon weer ter hand om ons te informeren wat we allemaal in deze stad konden doen. Ze gaf aan dat er de volgende morgen een reality tour kon worden gedaan. Máár deze zou wel redelijk confronterend zijn. Ik durfde dit wel aan samen met Jetske, Sander en zijn vriendin Daphne.

Arequipa staat ook bekend om de cuy (cavia) dat daar wordt gegeten. Met mijn grote mond had ik al eerder aangegeven dit uit te willen proberen. Marit had speciaal hiervoor een restaurant uitgezocht waar dit een specialiteit is. Ik moest nu natuurlijk wel aan de cuy. Een groot gedeelte

van de groep was nu ook weer mee te eten. Bewust ging ik in het midden zitten. Toen ik ook werkelijk de cuy bestelde wilden er een aantal wisselen van plek. Even uit het zicht ... Daar kwam het gerecht. Keurig lag het beestje opengevouwen, gefrituurd op mijn bord. Voorzichtig begon ik met de ontleding daarvan. De ene durfde niet naar mij te kijken, een ander was reuze nieuwsgierig wat het nou allemaal was.

Het vlees smaakte echt niet verkeerd. Alleen proeven was lastig, zoveel zat er niet aan. Maar wat ik in mijn mond had smaakte redelijk puur en was te vergelijken met een stukje wild. Ik zou het geen straf vinden om het later nog een keer te bestellen. Alleen dan moet je er een paar bestellen of een iets grotere als die er is. Als je honger hebt dan heb je er aan eentje beslist niet genoeg.

Woensdag 16 juli. 's Ocht ends werden op tijd opgehaald door iemand die ons diverse plekken in en rond Arequipa zou laten zien. Laten zien hoe het het echte leven er uit ziet, dit is wat men wil overbrengen met de tour. Niet s meer, niet s minder dan de realiteit. Ik had al zo'n idee dat dit het thema was en was blij dat ik deze mogelijkheid had aangepakt om iets van het echte leven in en rond Arequipa te zien.

We moesten iets omgerekend van 15 USD hier voor betalen, 100% van dit geld zou bij een stichting terecht komen die diverse goede doelen steunde. Onze gids stond achter deze stichting en had zijn schapjes reeds op het droge en zette zich belangeloos in om de toeristen kennis te laten maken met het echte Peru.

De eerste locatie die we bezochten was een markt waar de Peruanen hun dagelijkse spullen zoals eten, tijdschriften en van alles en nog wat kochten. Ons bezoek werd in het algemeen behoorlijk op prijs gesteld. De gids maakte met veel mensen die een kraampje hadden even een praatje, hij kende ze al van eerdere rondleidingen en de organisatie daarvan.

De hal waarin de markt wordt gehouden heeft een Europees tintje, Gustav Eiffel had namelijk de hal ontworpen in het begin van de vorige eeuw. Op bepaalde plaatsen in de constructie is het dak en de gevel open gelaten voor de wind. Hierdoor blijft de hal lekker koel zonder dat er een nare tocht ontstaat.

Na dit bezoek gingen we naar een groeve waar vulkaansteen wordt gedolven. Arequipa ligt vlakbij de El Misti vulkaan en van deze stenen is er een groot deel van Arequipa opgebouwd. In de groeve was de armoede enorm zichtbaar en misschien wel het meest confronterende moment van deze tour. Een man van rond de zestig jaar was samen met zijn zoon bezig om de lavasteen te bewerken tot handzame blokken om te metselen. Zweet liep al over ons voorhoofd en onze ogen knepen we dicht tegen het felle zonlicht en de doorlopende zonnebrandcrème. En deze mannen werken dag in dag uit in deze omstandigheden zonder middelen tegen de zon, veiligheidsvoorzieningen voor een hongerloontje. De gids wist ons te vertellen dat er dit jaar al zes mensen waren verongelukt in deze groeve als gevolg van vallend gesteente. Ook vertelde hij dat de mannen destijds waren verblijd met zonnebrillen en een grote parasol om zich tegen de zon te beschermen. Onze gedachte was dat dit toch iets was wat je van je eerste verdiende centen zou kopen. Echter daags na de gift hadden ze deze zaken reeds verkocht ...

Na de groeve nam de gids ons mee naar een buitenwijk waar enkele begraafplaatsen liggen. Een groot terrein met daar om heen een flinke muur vormde de begraafplaats. In het gebied tussen die muren was het terrein in drie gedeelten opgesplitst waar de overleden Peruanen hun rust vonden. Eén gedeelte was bedoeld voor gedoopte mensen, een ander gedeelte voor mensen die dat niet waren. Weer een ander deel was bedoeld voor mensen die op een niet-natuurlijke manier aan hun einde waren gekomen. Hier lagen de personen die zelfmoord hadden gepleegd of overleden waren aan een ziekte of simpelweg een ongeluk hadden gehad. In een bepaalde roes liep ik over deze begraafplaats, nog niet echt wetend wat ik hier van moest vinden. Met beide benen stond ik in de realiteit van Peru die niet iedere toerist te zien krijgt. Langzaam liepen we wijzend en zacht praten tussen de graven door. Ik voelde me rijk dat ik uit Nederland kwam. Uit

de graven voelde ik een bepaalde rust van de overleden naar boven komen die hun lot hadden geaccepteerd dat zij hier hun laatste rustplaats hadden gekregen.

We liepen door en kwamen recente graven tegen van maart 2008, april, mei, juni, juli. Zelfs al graven van personen die overleden waren in de periode dat wij nu in Peru waren. Een aantal Peruanen staken hun hand op. Ze wilden even wat privacy, ze waren op dat moment een graf aan graven voor een dierbare. Met excuus, zonder dat ze ons maar dan ook iets verweten liepen we terug.

Iets vrolijker was het laatste bezoek van ons aan een kinderopvang. Een tiental peuters tot kleuters werd opgevangen in een klein huisje zodat de moeders afwisselend geld konden verdienen en zo het gezin te onderhouden. Toen we aankwamen werden als bijzondere gasten ontvangen door de kinderen. Ik maakte de kinderen nieuwsgierig met mijn fototoestel. Het ijs was gebroken, Erik werd een klimrek en iemand om mee te stoeien. De ene keek de kat een beetje uit de boom, de andere genoot vanaf het moment dat we binnenkwamen op volle teugen. Leuk!!! De kinderen kwamen heel erg gelukkig over toen we daar waren. Ongetwijfeld zal dat buiten de opvang soms anders zijn. De kinderen vermaakten zich volop en wij genoten van hun. Met een luid gezang werden we uitgezwaaid met, een enkele hield het vol aan mijn been tot de deur van de opvang. Helaas voor haar, ze kon niet met me mee...

In de middag waren we vrij en trokken we het centrum van Arequipa in. Een bezoek aan het Santa Catalina klooster mag niet ontbreken. Dit klooster is tegenwoordig voor een groot gedeelte opengesteld voor toeristen. In een klein gedeelte wonen nog nonnen en is daardoor ook niet toegankelijk. Iemand zoals ik die geen religieuze achtergrond heeft is het bezoek iets minder indrukwekkend. Fotograven kunnen hun hart ophalen met de vele kleuren en kleine straatjes. Voor ons bezoek aan Arequipa had Marit ons verteld om het Plaza de Armas goed in ons op te nemen en dit later te vergelijken met het Plaza de Armas van Cusco. Beide pleinen zijn zeer bekend in Peru en de meningen zijn verdeeld welke stad nou de mooiste heeft.

's Avonds ben ik met Jet ske, Jur, Larissa, Sander en Daphne gaan eten. De twee mannen hadden nu de moed om ook een cuy uit te proberen. Ik hield het bij een lekker ander stuk vlees. Zij hadden meer geluk dan ik. Hun cuy was iets beter gevoed dan die van mij gisteravond. Uitzicht over de stad hadden we van het dakterras. Je kon merken dat we hier ruim boven de 2.000 m hoogte zaten, het werd kil.

Donderdag 17 juli. Een lange dag in de bus zou ons door de mooie Cañon del Colca voeren maar een geweldige dag. Uitzichten die met geen pen zijn te beschrijven, zo mooi. Met veel plezier zat ik met mijn neus tegen het raam gedrukt de omgeving te bekijken. „Hoe hebben ze deze vallei in de vroegere jaren gebruikt? Wat doen ze er nu mee?“ Overal, maar dan ook overal waren terrassen opgebouwd uit allemaal muurtjes voor de agricultuur. Water was er vrijwel niet. „Oogsten, oké dat gaat, maar hoe breng je het naar je bedrijf? Met trekkers gaat dit niet, het moet wel gaan met dieren. Ongelofelijk!“

Op weg naar dit moois passeerden we het hoogste punt van de reis die we mee zouden maken: 4.812 m boven zeeniveau. Duidelijk kon je in je lijf voelen dat deze hoogte behoorlijk wennen was. mijn hartslag werd onrustiger en ik was minder scherp. Anderen in de groep hadden meer last van de grote hoogte. Toch zouden ze hier aan moeten wennen. De komende andere halve week zouden we niet lager gaan komen dan 3.000 m.

Tegen het einde van de middag bereikten we Cabanaconde. Een stadje middenin de Cañon del Colca. Ons thuis voor de komende twee nachten was hotel La Posada del Conde.

Na een dagje bussen was ik toe aan een lekkere warme douche, een gedeelte van de groep ging het dorp in om het één ander te verkennen. Tijdens het avondeten baalde ik, zij hadden een complete drumband langs zien komen, en ik stond onder de douche.

Er was namelijk een dorpsfeest aan de gang die nog tot morgen zou gaan duren. 's Ocht ends zouden we nog een wandeling maken. 's Middags konden we ons hart ophalen en gaan kijken hoe

het dorpsfeest zijn hoogtepunt zou gaan beleven. Iedereen zocht tijdig zijn kamer op. Het was koud in het hotel, kachels waren er niet, maar dat is normaal in Peru.

Vrijdag 18 juli. Door de droge lucht en een goede nachtrust was ik op tijd mijn bed uit. Het was nog heel stil in het hotel en het was een goed moment om mijn nagels te gaan knippen in de deuropening. Verder dan één hand kwam ik niet: de drumband had om half zeven de draad weer opgepakt waar ze die de avond daarvoor hadden neergelegd. Gelukkig, wat ik had gemist kon nu goed worden gemaakt. Snel rende ik het hotel in om mijn camera te pakken. Op straat trof ik Jur aan die ook benieuwd was wat er gebeurde. Er liep er een gezelschap van ongeveer 75 inwoners door de straten heen, samen met twee toeristen... Onze aanwezigheid ging niet onopgemerkt voorbij. De ene kon onze interesse in de drumband waarderen, terwijl een andere zich opgelaten voelde omdat de toeristen er zich mee bemoeiden én dit was hun feest. Gelukkig was dit een enkeling.

De grote hoogte begon langzaam invloed te krijgen bij het overgrote gedeelte van de groep. Jetske viel in negatieve zin op toen ze bij het ontbijt aanschoof. Een slechte nacht en weinig trek in een ontbijt was een slecht teken.

We zouden een wandeling gaan maken. Bij de briefing van de wandeling werd aangegeven dat de groep in tweeën zou worden gedeeld. Dit vanwege de grote verschillen in de groep op conditioneel niveau, leeftijd en hoogtevrees. Degenen die op dit moment sterker waren dan het gemiddelde niveau van de groep konden een lastiger traject gaan lopen met de gids. Op een later moment zouden we allemaal weer bij elkaar komen en het laatste gedeelte van de etappe naar het hotel terug lopen. Lang zou de wandeling niet gaan duren, hooguit een kleine twee uur.

Tijdens de wandeling zagen we voor de tweede keer een condor vliegen. We hadden geluk. Ook werden we gewezen op het feit dat we vlakbij het diepste gedeelte van de canyon zaten, zo niet van de hele wereld. Twaalfhonderd meter lager dan ons stroomde een rivier. Draaiden we met ons hoofd naar boven dan zagen we de toppen van enkele bergen die uit het ravijn omhoog kwamen, dik drieduizend meter boven de rivier.

Na een uur kwamen we weer bij elkaar aan en liepen we richting de bus. Dit tweede deel van de wandeling zou gemakkelijker gaan dan het eerste deel. Uiteindelijk liep dit geheel anders dan we verwachtten. Een smal pad langs een betonnen goot voor irrigatie van diverse landbouwgronden aan de linkerkant en aan de rechterhand een afgrond waar je het einde niet in kon zien. Op diverse plaatsen moesten we over de goot stappen en bukkend door klein tunnels die in de rotsen waren uitgehouwen. Enkele ouderen in de groep hadden een behoorlijke kluit aan de wandeling, voor een groot gedeelte gevoed door de diepte bhet ravijn.

Opeens ging het mis, in mijn ooghoek zag ik vijftig meter achter me Jetske op een vreemde manier in elkaar zakken, ze viel in de goot. Hoe ze viel beloofde niet veel goeds. Marit wenkte de gids die samen met mij en enkele anderen op de rest van de groep aan het wachten waren. Dit zag er heel slecht uit. De gids was op dat moment niet meer een gids voor mij. In plaats van dat hij uit zich zelf in actie kwamen om in te grijpen, iets wat je mag verwachten van een gids, moest hij worden gestuurd en kon de situatie ook niet inschatten. Ondertussen probeerde Jetske met alle kracht die ze nog had om verder te gaan op enkele wandelstokken die snel waren aangereikt, Alle lof gaat naar Gerard, hij nam Jetske op zijn rug om zo verder naar de bus te lopen, Jetske kon geen stap meer verzetten. Na verloop van tijd nam ik Jetske van hem over. Op plaatsen waar we rotsen of lastige doorgangen hadden vertelde ik haar hoe ik het wilde doen. „Eerst de linker voet, daarna zet ik mijn rechervoet op die rots en loop ik met links dan weer verder.“ Ze was blij dat ik dit vertelde. Je slachtoffer geruststellen en vertellen wat je gaat doen dat geeft vertrouwen voor het slachtoffer wanneer je helpt, ging door mijn hoofd. Geleerd met de bedrijfshulpverlening.

In de bus kwam bij Jetske de emotie los, wat zeker te begrijpen was. Dit was net haar knie die was genezen van een zware blessure.

De stemming in de groep was omgeslagen van een gezellige sfeer naar saamhorigheid door de betrokkenheid naar Jetske toe.

Op de terugweg naar Cabanaconde stopten we uiteraard bij een dokter om informatie in te winnen over wat te doen. Langzaam werd duidelijk dat de vakantie van Jetske een ander einde zou krijgen dan vooraf was gepland.

Terwijl zot rust kwam in het hotel hadden wij een feestelijke middag in het vooruitschiet in het dorp. Voordat we een ronde gingen maken om de sfeer te snuiven zou ik met Selma naar een internetcafé gaan om het thuisfront te berichten over geweldige vakantie die we aan het meemaken waren. „Nog even kijken naar de optocht”, zei ik tegen Selma. Op het moment dat deze voorbij was en we de straat over wilden oversteken voelde ik een hand die mijn onderarm greep. Een vrouw in prachtig kostuum trok me letterlijk mee de optocht in. Dóór de optocht. Ze trok door, we liepen mensen voorbij die verbaasd omkeken naar de vrouw. „Waar is zij mee bezig?” Er werd druk gedanst voor in de optocht. En ik móest mee doen. Stevig hield ze mijn hand vast. Selma was inmiddels ook volledig in de dans opgenomen. Toeristen en inwoners van het dorp wisten niet wat ze zagen. Ook de rest van de groep die uit het raam hing van het hotel toen we dansend langs liepen. Ze zagen Erik en Selma genieten van dit moment: we waren één met het dorp. Een kwartier, een half uur, misschien wel een uur ging voorbij.

De optocht was afgelopen en we kregen een flesje bier aangereikt met een glas. Het bier schuimde verschrikkelijk in het glas dat ook de bedoeling was. Het bier moesten we opdrinken en het schuim op de grond gooien en vervolgens het glas doorgeven. Bijzonder, anders kon dit moment niet worden omschreven. Ook hier werd gefilmd. „Wie weet zijn we nog op de lokale tv te zien geweest.

Het hele dorp trok naar de Arena waar het stierengevecht zou worden gehouden. De drumband speelde gewoon door, hetzelfde lied dat ze een uur geleden speelden, twee uur geleden, drie uur geleden, gisteren...

Alle stieren werden met respect behandeld. Wanneer een stier geen zin had om te “vechten” ging deze weer naar het hok waar hij uitkwam. De hoop werd dan op een andere gevestigd. Geen enkele stier kwam deze middag aan zijn einde, ze gingen met respect met het vee om.

De mensen waren prachtig gekleed, met name de dames in kostuums die ze slechts enkele keren per jaar zullen dragen bij speciale gelegenheden. We waren geluksvogels om op dit moment in dit dorp te zijn, samen met nog een handvol andere reizigers! Een dag om nooit te vergeten.

's Avonds zouden we gaan eten in de pizzeria naast het hotel. Samen met Marit liep ik naar het restaurant toe, de rest van de groep ging waarschijnlijk elders eten. Na vijf minuten schoven Evert en Gusta aan. Langzaam werd het vol in het restaurant. De obers kregen het druk, bestellingen werden opgenomen, eten werd niet altijd geserveerd. Mijn pizza waar ik me zo op had verheugd kwam maar niet. „Nog vijf minuten”, werd me een aantal malen voorgehouden.

Ondertussen begon ik me op te winden. Het kookpunt werd bij mij bereikt toen ik een reisleader van een ander gezelschap zag, die de regie in de keuken had overgenomen. Nijdig stapte ik naar degene toe die de leiding had, tenminste zou moeten hebben, alles liep door elkaar. Ik maakte hem duidelijk dat ik hier niet gediend van was van en dat een enkele over brutale reisleader bepaalde wat er in de keuken gebeurde. Twee uur wachten op een pizza: ik had mijn buik vol en liep kwaad weg. Het flesje cola konden ze in.....

De helft van onze groep had gelukkig wel inmiddels al gegeten, maar die waren er ook klaar mee. De rekening werd opgemaakt, niet door de ober, maar door hun...

In ons hotel was de keuken nog een kwartier open. Bij Richardo bestelde ik een stukje vlees met rijst. Ik heb hem een flinke fooi gegeven. Hij wist niet echt wat hij er mee moest, hij moest het eens weten wat hier de achtergrond van was...

Zaterdag 19 juli. Beroemd in de Cañon del Colca is de Cruz del Condor, de plaats, waar je als je geluk hebt, condors kunt zien vliegen. Samen met nog vele toeristen stonden we klaar om de

condors te zien vliegen. De gids had aangegeven dat er een nest van zes vogels in de bergwand zat en als we geluk zouden hebben we ze alle zes zien.

En of we geluk hadden: vijf minuten nadat we aan waren gekomen werd een deel van het publiek onrustig. De eerste condor liet van zich zien. Dit reusachtig beest met een spanwijdte van een meter of drie keek of de kust veilig was. „Stonden alle toeristen er weer? Mooi, dan haal ik mijn familie.“

Langzaam maar zeker steeg het aantal condors dat boven ons vloog, of eigenlijk dreef in de lucht op de thermiek, naar acht! Het was net of de condors speelden met het publiek. Raketachtig vlogen ze soms langs een groep, die dat uit de lucht prachtig vonden. Camera's, samen met veel gejuich van de menigte vlogen door de lucht. De condors deden hun ding. Op hun gemak genoten ze van hun kunsten in de lucht, in alle vrede en ontspanning draaiden ze hun rondes over de vallei en over ons.

Tegen tien trokken de condors verder. Langzaam maar zeker gaven ze het publiek het teken dat de show over was. Wat een natuurpracht! Jaques had als één van de enige uit de groep nog een oude analoge camera. Hij kon niet wachten om de resultaten thuis te zien van het afgelopen uur. „Eén of twee foto's uit vijf of zes foto's zou toch wel een mooie plaat opleveren?“ Over twee weken zou hij het pas weten. Ik wist wel dat ik een aantal malen een condor goed om mijn camera had staan. Trots dat dit was gelukt reden we verder met onze bus richting Chivay waar we halverwege de middag aan kwamen.

Ontspanning konden we krijgen in een thermaal bad waar we naar toe zouden gaan lopen. De gids had de dag iets anders ingedeeld en wilde kosten voorkomen dat een "gevalletje Jetske" niet meer voor zou komen. Veiligheid vond hij in een wandeling naar de thermale baden via de asfaltweg.

De baden waren heerlijk. Het was niet erg druk en hadden een helende werking op lichaam en geest zoals dat zo mooi heet. Op het moment dat we vertrokken stapten er drie bussen uit met badgasten. Net op tijd vertrokken dus.

Het avondeten zou een speciaal gaan worden; Jetske zou ons definitief gaan verlaten. Morgen zou ze weer terug gaan naar Arequipa waar gekeken zou gaan worden naar haar situatie om dan later af te reizen naar Nederland.

Met vrijwel iedereen van de groep gingen we naar een soort restaurant, soort omdat dit nou niet een echt doorsnee restaurant was. Eerder een grote hal met een aantal tafels. Koud was het ook. De hoofdreden was dat er een volksdans zou worden opgevoerd

Na het eten begon de dans. Enkele eters werden betrokken in de opening hiervan, waaronder Sander van onze groep. Met cocablaadjes in de hand werd er een buiging gemaakt naar de vier windstreken en bergtoppen. Daarna begonnen de jongen en het meisje met de diverse dansen. Opeens werd er een Nederlander van een andere reisgroep gevraagd om me te doen met een dans. Hij moest op de grond gaan liggen. Daarna sloeg het meisje, dat was gekleed in een volkskostuum, met een dik touw de boze geesten uit zijn lichaam. Vervolgens boog ze over hem heen en voerde wat rituele handelingen uit. Het gezicht van de Nederlander verdween volledig onder haar rok, zij zat bijna op hem en boog een paar keer naar links en rechts om de geest weer in balans te brengen. Hij stond, op lichtelijk overdonderd en lachend als gevolg van de onzekerheid op dat moment. Daarna keek ze rond en liep naar onze tafel toe, keek mij even aan en koos mij uit om de sessie nogmaals over te doen. Een moment om voorlopig echt niet meer te vergeten! Sander had op dat moment de helderheid in geest om mijn camera te pakken en een aantal foto's te maken. Gelukkig stond mijn camera goed ingesteld en zijn er een paar tastbare herinneringen aan dit bijzondere moment!

Zondag 20 juli. Het begin van de dag stond in het teken van het afscheid van Jetske. Zij zou terug gaan naar Arequipa, wij naar door Puno aan het Titicacameer. Evert en Gusta hadden een afscheidscadeau voor Jetske gekocht waar we allen een kleine bijdrage voor hadden gedaan. Ze

kreeg een tas van de groep om symbolisch alle ervaringen die ze wel had opgedaan gemakkelijk mee te nemen naar Nederland. Evert wist dit zo goed te verwoorden dat bij ruim de helft van de groep, inclusief Jetske de waterlanders een weg naar beneden zochten.

Voor het afscheid maakten we nog een groepsfoto, waarna we haar veel sterkte toe wensten in het herstel en de reis naar Arequipa.

Na een kwartier rijden met de bus kwam Selma tot de ontdekking dat zij haar tas was vergeten mee te nemen. De bus moest terug. Ik koos met een aantal er voor om uit te stappen en op de bus daar op te wachten. Nog even genieten van de mooie Cañon del Colca.

Een lange maar mooie rit bracht ons in de middag in Puno. Met Anne, die al een aantal dagen zich niet erg goed voelde ging het steeds minder. De grote hoogte waar we ons nu op bevonden zorgde er onder andere voor dat ze behoorlijk ziek werd.

Iedereen ging in Puno, dat aan de oever aan het Lago Titicaca is gelegen, zijn eigen gang. Ik ging op pad voor een rondje centrum. Op zoek naar wat cadeaus voor de inwoners van het eiland Amantani waar we de volgende nacht zouden gaan verblijven. Een speurtocht naar iets, ik wist niet wat, leidde me uiteindelijk naar een marktje waar ik nog een paar schriften en pennen kon kopen. Drank werd niet echt geadviseerd om dat mee te nemen. Echter later begreep ik van een neef die daar ook was geweest dit echt wel werd gewaardeerd.

De strooptocht was voorbij. In het hotel liep ik Selma tegen het lijf en we besloten samen, Marit ging ook mee, om een Pisco Sour aan de overkant van de straat in de kroeg te gaan drinken. Later trokken we met vrijwel de gehele groep trokken naar een restaurant. Ons verzoek aan Marit was om een restaurant uit te kiezen waar de kachel brandde. Het was namelijk erg koud in de avonden in Peru. Zeker deze dagen dat we op de grootste hoogte van onze reis zaten. We zaten op minimaal 3.800 meter hoogte, dat het niveau van het Titicacameer is, het hoogst bevaarbare meer ter wereld.

Gezellig zaten we in het restaurant te genieten van een goede maaltijd en een paar glazen wijn. Toen ik opstond kon ik voor het eerst merken dat drank, Erik en de grote hoogte momenteel gelijk stond aan een opkomende hoofdpijn.

Deze nacht sliep ik niet lekker, de wijn speelde nog behoorlijk met mijn gedachten. Het anderhalve flesje water zou niet voldoende zijn om lekker te slapen. Toch wilde ik niet mijn kamer uit om midden in de nacht een verse fles te kopen. Telkens als ik wakker werd nam ik voorzichtig een slokje. Na vijf keer wakker worden was het genoeg. „Dan maar al het water in ene op en ik zie wel hoe het voor de rest van de nacht gaat“, dacht ik.

Maandag 21 juli. Ik weet niet meer in welke volgorde wakker ben geworden. Het kan zijn dat ik eerst mijn ogen open deed en daarna het gevoel had dat er druk aan de binnenkant van mijn schedel werd geklopt. Of net andersom. Niet dat het wat uitmaakte. Hoofdpijn had ik.

Een warme douche en twee kopjes thee voor de rest van de groep uit in de ontbijtzaal was deze morgen het meest ideale recept om er boven op te komen.

Toen we gistermiddag in de bar zaten, genietend aan de twee Pisco Sour's hadden we Marit getipt dat de fietstaxi's naar de haven die ze wilde regelen als verrassing voor de groep moest bewaren. Een goede zet!

De rit met de taxi was een gaaf. Als een acht- of negental coureurs zochten de taxichauffeurs naar de ideale lijn in de straten van Puno. Inhaalacties, zowel links als rechts werden getolereerd en uitgevoerd. Druk werden de mannen, die er ook zichtbaar van genoten, aangemoedigd om toch de voorganger te inhalen. Het zal voor hen een lange dag zijn geworden, met een grote inspanning gelijk bij de eerste klus van de dag.

In de haven stond er voor ons een privéboot klaar met een lokale gids die ons het één en ander van het Lago Titicaca vertelde op weg naar de drijvende Uros-eilanden.

Op deze eilanden is alles van riet. De huizen, de tuin, de boten, eten en speelgoed. Regelmatig moeten ze de tuin ophogen en het huis verplaatsen om een nieuwe laag riet aan te brengen. Leuk

om zoiets te zien. Omdat er heel toeristen zoiet s "leuk vinden om te zien" best aan deze eilanden er nog. Er is geen droog brood te verdienen zonder de toeristen.

We werden uitgewuifd met diverse liederen die in een Uroiaans jasje waren gestoken. Op naar Amantani. Rond het middaguur kwamen we aan bij dit eiland. Een uur voor het aanmeren hadden we een briefje van de gids gekregen waarop een aantal zinnen uit het Engels waren vertaald in het Quechua, de voertaal op Amantani.

Met de informatie dat we in groepjes van twee personen zouden worden opgesplitst, eerst zouden gaan helpen met de lunch die we samen met de gast ouders zouden gaan eten, een partijtje voetballen en een diner bij de mensen thuis stapte ik van de boot af. In de avond zouden we feest hebben in klederdracht in het dorps huis. Ik was blij dat ik met Marit onder één dak zou verblijven. Zij sprak immers Spaans en kon zo wellicht als tolk fungeren voor vragen die ik had. Lucretia was onze gastmoeder of eigenlijk zus. Ze vertelde dat ze 25 jaar was en leefde op het eiland. Je kon enorm merken dat ze verlegen was. Al breiend bracht ze ons naar haar huis waar ze samen met haar ouders en broer en zusje woonde.

Samen met haar en haar moeder bereidden we de lunch. Heel iets anders dan een broodje kaas dat ik gewend was. Iets met aardappelen en met een soort saus. Eerlijk gezegd vond ik het niet zo lekker, maar ongetwijfeld hebben meer groepsgenoten de lunch maar opgegeten uit respect voor het gastgezin.

Na het eten hadden we even vrij voor de voetbalwedstrijd. Lucretia liet haar gebreide mutsen zien waar ze eigenlijk een dagtaak aan had. Twintig Peso kosten ze per stuk. Marit en ik besloten er ieder eentje te kopen. Ik gaf haar vijftig Peso voor mijn muts en gaf aan het wisselgeld niet terug te willen. Achteraf had ik haar die vijf Peso maar terug moeten laten geven, vanaf dat moment durfde ze me niet meer aan te kijken.

Na een gezellige babbel met Marit in de tuin bracht Lucretia ons naar het voetbalveld, nog steeds breiend aan een nieuwe muts. De lokale bevolking wachtte ons, en andere reisgezelschappen op, om een partijtje voetbal te spelen op bijna 4.000 meter hoogte.

Een vreemde ervaring, na een aantal passen rennen voelde je de hoogte in je keel bonzen. Happend in de ijle lucht kwam je wel snel weer op adem. De spelregels waren mij niet geheel duidelijk. Ik wist in welk doel we moesten scoren en dat was het. Wie nou allemaal mijn teamgenoten waren was niet helemaal duidelijk. Een dan nog rennen op zware bergschoenen. Ik zie dat het Nederlands elftal dat nog niet doen.

We moesten vaart maken. Op de top van het eiland wachtte voor ons een zeer mooie zonsondergang. Voor dit zoet kwam nog een pittige wandeling naar de top. Een kleine voorbode hoe het over een aantal dagen zou zijn met de Inca-Trail. De zonsondergang was niet erg spectaculair maar zeker de moeite waard. We konden niet te lang blijven staan op de top. De duisternis zou snel in gaan vallen en met een hoofd lamp een uur over smalle paadjes naar beneden lopen is ook niet het meest makkelijke. Een enkel kan je zo hebben verstuikt.

Het avondeten stond inmiddels voor ons klaar bij Lucretia. Vaders was inmiddels ook thuis aangekomen en sprak gelukkig de nodige woorden Spaans waarmee er een leuk gesprek op gang kwam. Hij vertelde dat ze ongeveer twee keer per week een paar gasten ontvingen die een nacht op het eiland verbleven. Samen met nog een honderdtal gezinnen wisselden ze elkaar af om een extra centje te verdienen.

Je kon aan hem merken dat er al geruime tijd toeristen bij het gezin over de vloer kwamen. Hij wist het nodige van het reilen en zeilen in de wereld. Erg apart om dat van mensen te horen die eigenlijk afgesloten van de rest van de wereld. Elektra werd opgewekt met zonnecellen; telefoons, laat staan een computer bestonden niet voor hen. Wel hadden ze overal spaarlampen. Het feest werd in het dorps huis gegeven. Samen met ruim vijftig andere toeristen werden we in kostuum vermaakt op een volksdans. De mannen waren klaar met een poncho en een muts. De vrouwen hadden het iets lastiger met een compleet krapzittend kostuum. Naarmate de dans

vorderde lieten de gastheren en dames wat steken vallen. Maar dat ze er plezier in hadden was voor ons voldoende.

Na een ruim uur was het over en trok iedereen langzaam weer naar het gastgezin toe voor een nacht slapen op 3.900m hoogte.

Dinsdag 22 juli. Het einde van een hele bijzondere etmaal. Bij onze aankomst had ik geen idee met wat voor gevoel ik de volgende dag het eiland af zou gaan. Ik had deze trip voor geen goud willen missen maar was daarentegen ook heel erg blij dat we verder zouden gaan. En we namen afscheid van Lucretia, nadat ze ons naar de haven had gebracht.

Je kon aan haar merken dat ze was opgegroeid in een hele andere maatschappij dan haar leeftijdsgenoten in Puno, laat staan met iemand uit het rijke westen. Haar leven bestaat het breien van mutsen en begeleiden van gasten op het eiland. Ik denk dat ze zich hier wel in kon vinden, mede door niet te beseffen wat zich buiten het Titicacameer afspeelt.

Het eiland Taquile was een paar uur varen vanaf Amantani. Het weer was perfect. Verhalen werden uitgewisseld samen met de zonnebrand. Iedereen had wel iets bijzonders meegemaakt op het eiland.

Taquile had voor ons een wandeling over het eiland te bieden en een lekkere lunch met een uitzicht op het meer, boven op de berg.

Lopend naar boven kwamen we breiende mannen tegen. Druk bezig om hun eigen mutsen in elkaar te knutselen. Met onder andere het type muts geven de mannen aan in wel burgerlijke staat ze verkeren. Een Don Juan moet goed kunnen breien aangezien bij, na en voor iedere relatie een nieuwe muts hoort. Onderweg naar boven schoot een openingszin te binnen die een slimme vrouw stelt aan een aantrekkelijke man. „Kan je goed breien?” Als hij dat niet goed kan dan zit ze goed. Het eten op grote hoogte was geweldig. Met z'n allen zaten we aan een lange tafel. Keek je op tafel dan zag je een goed bereide versgevangen visje liggen. Keek je naar voren dan zag je een uitgestrekt Lago Titicaca in alle rust liggen dat er voor zorgde dat de vis nog beter smaakte.

Na de lunch gingen we weer terug naar beneden om de boot in te stappen weer op weg naar Puno. Het was een paar uur varen, maar beslist geen straf. Boven op het dek konden we volop genieten van de zon. Wel was het nog steeds goed smeren geblazen in de felle zon op het water.

We verbleven die nacht weer in hetzelfde hotel waar we ook Anne en Ger aantroffen. Zij hadden namelijk besloten om niet mee te gaan. Anne zag er nog steeds verre van gezond uit.

's Avonds at ik met een paar groepsgenoten in het centrum. De rest zocht zijn eigen weg.

Woensdag 23 juli. Een lange rit naar Cusco hadden we vandaag voor de boeg. Maar, een ontspannen rit met een aantal tussenstops onderweg zou de dag breken.

Na een klein tijdje rijden kwamen we aan bij Sillustani. Hier staan al ruim 500 jaar een aantal hoge torens uit de Inca cultuur. De torens hadden een kleine opening naar het oosten gericht waar een niet al te groot persoon door heen kon. De Inca's bouwden deze torens om hun dierbaren hier te laten starten met hun laatste grote reis, samen met eten en hun waardevolle spullen.

Het verval van de torens was duidelijk zichtbaar. Jammer genoeg is er blijkbaar onvoldoende geld voor handen voor restauratie. Voor het eerst konden echt zien hoe goed de Inca's de bouwkunst beheersten. De stenen torens zijn opgebouwd uit zeer nauwkeurig bewerkte stenen, waardoor zijn geen oneffenheden of naden aanwezig zijn.

Onderweg gaat het steeds minder met Anne. Op een gegeven moment viel ze flauw, gelukkig waren we op dat moment in een dorpje. Marit sprong de bus uit en wist zeer snel enkele lokale bewoners op te trommelen om naar haar te kijken. Catharina, die het meest helder van geest was, deed de eerste hulp door de nodige kleren uit te trekken, ze leek wel oververhit. Dat bleek een slimme zet. De lokalen gaven aan dat we naar één van de volgende dorpen moesten gaan om daar een arts in een ziekenhuis te bezoeken. Na een half uur rijden met een zeer grote bedrukte

stemming in de bus kwamen we daar aan. Niemand wist eigenlijk wat er nou werkelijk aan de hand was.

In de plaats aangekomen vertrok Marit met Ger en Anne naar het ziekenhuis. Wij gingen het dorp in om nog wat eten te kopen voor ons zelf en voor hun. Na een uur kwamen zij terug uit het ziekenhuis. Anne bleek een groot tekort aan mineralen te hebben en moest eigenlijk ook zo snel mogelijk naar Cusco voor nader onderzoek.

Onderweg zouden we nog een aantal malen stoppen. Iedereen was er wel over eens om direct naar Cusco te gaan.

In hostel Marani werden we opgewacht door een Nederlandse vrouw die het hostel runde. Dat Nederlanders elkaar aantrekken bleek ook hier weer. Een uur later kwam er nog een Nederlandse reisgroep in het hostel aan.

's Avonds aten we weer met de volledige groep in een restaurant in het straatje waar ons hostel zich bevond. In één klap zat het restaurant vol. Mensen lokken was niet meer noodzakelijk voor de ober. Alle stoelen waren bezet. Hij had een goede avond, en wij ook.

Donderdag 24 juli. Hij kwam er langzaam maar zeker aan, de Inca-Trail. Het hoogtepunt van mijn reis! Als voorproefje kwam er iemand van de organisatie ons informeren over de Trail. Snel werd duidelijk dat de slaapzakken van Jur, Larissa, Sander en Daphne niet tegen de koude nachten op waren gewassen. De dag voor vertrek had ik mijn oude reisgenoot Ralph nog gebeld over de temperaturen in de Andes op weg naar Machu Picchu. Ijs hadden zij op de tent gehad. Zonder verdere motivatie reed ik die middag naar Kompas in Heerhugowaard met de mededeling dat ik een goede slaapzak nodig had. „Waar gaat u heen meneer?“. Eerst kropen mijn mondhoeken omhoog... „Morgen ga ik naar Peru, ik heb een warme slaapzak nodig voor de Inca-Trail!“ Verder vertelde de beste man dat we met z'n vijven en groep zouden gaan vormen met een aantal dragers.

Voor mijn gevoel konden we uit slapen de volgende dag. Pas om half zeven zouden we 's ochtends worden opgehaald om na een anderhalf uur rijden bij het gezin van een drager traditioneel te ontbijten.

De rest van de dag hadden we vrij om de tas te pakken en Cusco te verkennen. Tijdens het pakken kwam ik er achter dat ik mijn hoofdlamp kwijt was. Na wat denkwerk kwam ik er achter dat Lucretia nu ook in de avonduren buiten haar mutsen kon breien. Nou ja, als ik hem dan ergens had moeten laten liggen, dan daar maar.

Ik trok met de rest van de jongeren Cusco in. De strooptocht naar een outdoorwinkel was redelijk snel succesvol. In het algemeen was het toch wel duidelijk dat Peru een stukje goedkoper is dan Nederland. Hoofdlampjes zijn wel minstens twee keer zo duur. Maar ja, zonder een hoofdlamp zou het toch wel wat problemen gaan opleveren met de Inca-Trail. Na twee kerken en wat toeristenshops, wat kunnen die meiden wat kopen zeg, had ik het wel een beetje gezien en trok in mijn eentje verder de stad door. Op het Plaza de Armas was het voor mij duidelijk, die van Arequipa is mooier.

Als ik telkens goed om mij heen keek zag ik heel veel toeristen ook veel Lonely Planets.

Na mijn HAVO tijd, ook al weer ruim tien jaar geleden heb ik geen boek meer gelezen, laat staan gekocht, behalve een vijf- of zestal Lonely Planets en wat andere reisboeken met zeer veel plaatjes voor ter inspiratie ...

Ik trok onder andere naar Museo del Sitio de Quorikancha. Dit was een van de rijkste tempels uit het Incarijk waar zeer veel goud aanwezig was. Een bijzondere plek, echter hier werd me ook wel duidelijk dat ik toch meer een buitenmens ben en dat de Inca-Trail meer indruk op me zou gaan maken dan een museum.

Terug in het hostel trof ik Evert in de binnentuin aan. Ik deed lekker een biertje met hem. Hij en Gusta deden veel op het gebied van ontwikkelingssamenwerking en gingen de volgende dag naar

een project toe waar ze zich voor inzetten. Ze hadden zelf alles in Nederland geregeld om het bezoek mogelijk te maken.

In de avond ben ik met de vier andere Inca-Trailers naar een restaurant gegaan waar we de inwendige mens goed hebben verzorgd. Dé dagen van 2008 stonden immers op het punt van beginnen. Hoihoihoi!!!

Vrijdag 25 juli. Door de adrenaline in mijn lichaam was ik 's ochtends al vroeger fit voor onze reis naar de start van de Inca-Trail bij kilometer 82 vlakbij het plaatsje Ollantaytambo. Maar eerst hadden we nog ons ontbijt bij de familie van de drager. Het ene dat we geserveerd kregen smaakte best aardig, het andere wat minder. Een broodje hagelslag is en blijft toch altijd mijn favoriete ontbijt. Van belang was wel om voldoende binnen te krijgen: de komende dagen zouden pittig gaan worden. Dat stond vast.

Na een klein tijdje rijden kwamen we aan in Ollantaytambo. Daar konden we de laatste inkopen doen voor de tocht. Als één van de plaatsen in el Valle Sagrado met de nodige bouwwerken van de Inca's trekt dit veel toeristen.

Na een kwartier gingen we weer door. Op een gegeven moment reden we langs een spoorlijn die uiteindelijk in Aguas Calientes uitkomt, de plaats aan het begin van de pas naar Machu Picchu. Langzaam gingen de kilometers aan ons voorbij: 77,78,79,80,81 en uiteindelijk 82. We kwamen aan bij het station en de parkeerplaats waar het busje stopte. Gids Ruben stelde ons voor aan onze dragers voor de komende dagen. We hadden er maar liefst twaalf tot onze beschikking. Direct werd me duidelijk waarom de Inca-Trail een paar honderd Euro kostte. Als je dertien man vier dagen moet onderhouden met alles erop en eraan dan kost dat wel wat.

Met een beetje rekenen was het ook wel snel duidelijk waarom er zoveel mensen voor ons in de weer waren. Wij hoefden alleen onze spullen te dragen die we overdag nodig hadden. Zij droegen de rest. Máár ook ons eten, kookmateriaal en ga zo maar door. En er was sinds een aantal jaar een regel dat alle bagage gewogen moest worden wanneer een drager aan de Trail zou gaan beginnen, maximaal 20 kg per persoon. Toen er nog geen regelgeving bestond was 60 kg bagage geen uitzondering. Menig drager zou daardoor minimaal zijn eigen gewicht hebben gedragen. Als gevolg van deze regelgeving behoort je nu tot het selecte gezelschap van ongeveer 175 reizigers die dagelijks, samen met een aantal dragers, aan de Trail mogen beginnen. 500 Man was de limiet.

Een spannend begin was de start van de tocht. Bij een huisje werd ons paspoort gecontroleerd of dit overeenkwam met de gegevens die we bij de boeking hadden opgegeven. Zo niet dan mocht je niet starten. Als bewijs dat alles goed was kregen we een stempel in het paspoort. Met een gebalde vuist liep ik over de brug van de Urubamba. We waren begonnen!

Links en rechts werden we constant ingehaald door de dragers met onze spullen. De tengere mannen liepen bijna twee maal zo snel als ons. Voor hen is het dagelijkse kost. Ieder drager loopt toch minimaal een anderhalve Trail per week denk ik zo. We blijven een uur langs de Urubamba lopen. Regelmatig zagen we de trein naar Aguas Calientes rijden met de mensen die de Trail niet doen. Wanneer we naar hun zwaaien kregen we vele vrolijke handen terug. De machinist groette ons met het geluid van de hoorn dat kippenvol opleverde.

Snel werd duidelijk dat we blij moesten zijn met Ruben. Hij nam alle tijd om ons te vertellen over alles dat met de Inca's te maken had en over de gebruiken in Peru. Bij de plaats waar we gingen lunchen stond alles al keurig opgebouwd voor ons. Ongelofelijk, wat zijn die Peruanen harde werkers. Het gaf me een bepaald decadent gevoel waar ik eigenlijk niet zo erg van houd. Gelukkig straalden alle dragers heel veel plezier uit en wilden ze het ons maar al te graag naar de zin maken.

Een groot contrast was te zien tussen alle spullen die wij hadden aangeschaft voor deze trip en waar zij mee liepen. Grote kunststof zakken waar ik normaal mijn aardappels in bewaar knoopten zij op hun rug. En schoenen, simpele sandalen waren dat.

Het eten smaakte verrukkelijk. We bedankten de mannen heel erg vriendelijk voordat we vertrokken en zij alles weer afbraken. Als eerste hadden we zicht op Llaqtapata. Het eerste echte grote complex van de Inca's met daarachter de stromende Urumbamba.

Ondanks dat er iets van 175 geluksvogels dagelijks beginnen kwamen we niet vaak iemand tegen en konden we volop genieten van de Trail die op dat moment voor ons alleen was.

Aan het einde van de middag kwamen we aan bij de eerste campsite. Uiteraard is het hier drukker dan op andere plaatsten van de Trail. Toch heeft iedere groep een eigen gedeelte op de camping zodat het toch redelijk kleinschalig blijkt. De tent was al opgebouwd en voor ons stond al een grote bak met verse popcorn klaar. Even later werd het avondeten geserveerd. Dat de komende dagen meesterwerken van de enkele gaspitten af zouden gaan komen bleek uit een dessert van in rum geflambeerde banaan. Lekker dat dat was!!!

In de avonden genoten we van de prachtige sterrenhemel met als groot vullend onderdeel de Melkweg. Ik moest hierdoor weer denken aan de 5-daagse tour in The red Centre in Australië. Met dit beeld en de gedachte dat de tweede dag behoorlijk pittig zal worden viel ik de eerste nacht in mijn tent in slaap.

Zaterdag 26 juli. Langzaam werd om zes uur de rits van de tent opgetrokken door een drager.

Met een lach op zijn gezicht werd ik gewekt en in zijn andere hand had hij een kopje coca-thee die voor de nodige energie moest zorgen. Over een klein anderhalf uur zouden we namelijk starten met een klim naar 4.200m. We zaten momenteel op iets van 3.000m.

Dit zou een zeer drukke dag worden met vele andere mensen op de Trail. Een kleine afstand die afgelegd moest worden met een zeer steile helling, we zouden veel mensen tegen gaan komen. 1.200 m hoogteverschil op een afstand van slechts zes kilometer. Ga er maar aan staan en dat al op deze hoogte.

Het ontbijt bestond uit een tweede kopje coca-thee en vers gebakken pannenkoeken die uiteraard erg lekker smaakten.

Tegen half acht vertrokken we. Grappig was dat we al vele gezichten van andere reizigers begonnen te herkennen én zij ons. Opvallend waren twee Nederlandse vriendinnen die ook de Trail liepen. Bij hun organisatie was er iets mis gegaan waardoor ze zelf al hun spullen moesten dragen. Het meest frappante was dat ze beiden een iPod hadden en muziek aan het luisteren waren tijdens het lopen. Je moet de sfeer van het landschap en de Inca-Trail door je hele lijf voelen voor optimaal genot. Dit lukt niet als niet al je zintuigen zich 100% kunnen richten op het ding dat je nu aan het doen bent. Iets dat zij totaal niet begrepen. Dat was duidelijk.

Het eerste gedeelte van de klim viel relatief mee. Door de vele bossen en beplanting liep dit redelijk makkelijk en eigenlijk ongemerkt snel omhoog. Sander, ik en Jur besloten om op de meiden en Ruben te wachten. Ongemerkt hadden we zeer veel mensen ingehaald die ons nu weer voorbij kwamen.

De halve wereld ons passeerde ons. In allerlei talen werden we gegroet. Je groet uiteraard terug. Direct zagen we dat er een aantal het al behoorlijk moeilijk begonnen te krijgen, maar de vastberadenheid was overduidelijk van de gezichten af te lezen. Opgeven: nooit!

Even verderop was de allerlaatste bevoorradingspost waar iedereen naar hartenlust nog de nodige koolhydraten kon inslaan. Dit was de enige plek waar vrijwel iedereen op elkaar wachtte. Sommige gedeelten lagen al in de zon, andere nog in de schaduw met de rijp op het gras en in de struiken. Het had hier dus nog lekker gevoren afgelopen nacht.

De tocht ging verder. Sander en Jur kon ik niet meer volgen en besloot op mijn eigen tempo verder te lopen. Ik kon merken dat mijn lichaam niet getraind is op een inspanning zoals deze rondom de 4.000 m hoogte. Ik vond het ritme in een aantal minuten lopen en een seconde of tien rust.

Uiteindelijk behaalde ik de top van de lange, maar o zo steile klim. Leeg was ik. Het viel me tegen hoeveel energie ik nodig had voor deze tocht en die er eigenlijk niet was. Boven werd ik enthousiast ontvangen door Jur en Sander.

In de koude op de 4.200 m hoge Warmiwañuscca heerste een gemoedelijke sfeer. Iedereen die daar aankwam had het end in de bek en was blij dat de top was bereikt.

Larissa en Daphne kwamen ook boven. Ze hadden het ook zwaar gehad, maar grote vreugde vonden zij in het feit dat ze de meiden met de 1 pod's hadden verslagen. Ongelofelijk: vier uur onderweg voor een wandeling van slechts zes kilometer.

Nu was het slechts een kwestie van afdalen naar de campsite vlakbij ruïnes van Pacaymayu. Vanaf dit punt ging het pad over in een weg van aangelegde stenen. In tegenstelling tot de zeer drukke klim naar boven was het nu lekker rustig.

Tegen tweeën bereikten we de campsite en stond er weer voor ons een heerlijke lunch klaar.

Tijdens het eten voelde ik mijn maag onrustig worden. Met een slecht voorgevoel ging ik naar de WC waar mijn vermoeden helaas waarheid werd. Dit kon ik op dit moment echt niet gebruiken!

We moesten nog twee hele dagen en afhakken was eigenlijk niet mogelijk en mocht ook geen optie zijn. Ruben voelde al een beetje aan wat er aan de hand was en vroeg aan de dragers om een speciaal soort thee. Een aantal malen moest ik achter elkaar naar de WC, het ging niet goed.

Ruben vertelde ons die middag over de ontdekking van Machu Picchu. De Amerikaanse professor en geschiedkundige Hiram Bingham ontdekte deze bijzondere plaats in 1911 voor de rest van de wereld op aanwijzing van een 12 jarige lokale jongen die bekend was met de Inca stad.

Machu Picchu is als één van de enige Inca nederzettingen niet ontdekt door de Spaanse overheersing enkele eeuwen geleden. De ontdekking van Bingham heeft Peru veel goeds gedaan. Echter ten tijde van de ontdekking is hij er ook vandoor gegaan met de vele schatten die in daar zijn acht er gelat en door de Inca's. Nog steeds zijn deze schatten niet in het bezit van het land waarin ze thuis horen. Peru probeert nu die stukken terug te krijgen.

Nadat alle narigheid er uit was dutte ik een klein beetje in mijn tent. Het avondeten viel wonderbaarlijk goed. Toch was ik nog niet helemaal gerust op mijn gestel en at heel erg rustig en zeker niet te veel. Hopend dat ik een goede nacht zou hebben viel ik die avond in slaap.

Zondag 27 juli. Net als gisteren werden we gewekt door een vriendelijke drager met een kopje coca-thee. Toen ik mijn tent uitstapte voelde ik me goed, een klein beetje slapjes maar het hoofd stond er naar om vandaag een lekker stuk te gaan wandelen. Mijn maag was nog wat gevoelig maar gaf geen naar signaal meer. „Zou het dan toch hier bij blijven?“ Als dat zo was, dan had ik erg veel geluk.

Jur daarentegen begon nu problemen te krijgen, een slechte nacht en gisteravond voelde hij zich ook niet zo goed gaf Larissa aan. Hij had koorts. Ik gunde Jur dit zeker niet maar vond toch wel een beetje rust dat ik niet de enige was die last van de gezondheid kreeg.

Een lange dag hadden we voor de boeg, een dikke zestien kilometer lopen maar zeker niet zo zwaar als de dag hiervoor. „Wel is het laatste gedeelte oppassen geblazen door het constant af dalen over trappen“, zei Ruben. Voor de rest moest en we genieten van alles wat we zouden gaan zien.

Het ontbijt was lekker en ik was er klaar voor! De dragers hadden inmiddels alle bidons en camelbaks gevuld met voorgekookt water, we zouden namelijk niet meer langs een klein winkeltje komen waar we wat konden kopen.

Ruben had het weer goed uitgekiend vandaag. Als één van de laatste vertrokken we van de campsite waardoor we eigenlijk met zijn zessen liepen met niemand om ons heen Wiñaywayna. We kwamen aan bij de ruïne van Runkuraqay. Ik wilde mijn fototoestel pakken en greep in een natte tas. „Oh shit, er zal toch niets met mijn fototoestel zijn? Net voor het hoogtepunt kon ik het echt niet hebben dat mijn camera zwemles zou hebben gehad.“ De Lonely Planet had zich gelukkig opgeofferd en had een zeer groot gedeelte van het water voor mijn fototoestel

geabsorbeerd. Het andere gedeelte was op een wonderbaarlijke wijze in de zak drop gekomen. „Gelukkig, mijn camera deed het nog!” Het was stom van me om niet te controleren of mijn camelbak wel goed was dichtgedraaid.

We liepen verder naar Sayacmarca, net voor de lunch. Ondertussen waren bijna alle mede Inca-Trailers ons voorbij gelopen en hadden we eigenlijk deze plaats voor ons zelf. Daarbij vertelde Ruben ook weer de nodige verhalen.

Ik raakte steeds meer over mijn problemen met mijn maag heen. Ieder uur kwam er weer een klein beetje extra energie bij. Energie die Jur langzamerhand aan het verliezen was. In het begin dacht ik af en toe, „Jur, doe nou eens een beetje rustig man...”. Nu veranderde Jur van iemand die ADHD heeft in een persoon dat gelijk staat aan een klein uitgeblust vogeltje met een lamme vleugel. Echt jammer dat hij niet meer de Jur was aan het begin van de Trail. Dan had hij het allemaal ongetwijfeld anders in zich opgenomen.

De lunch hadden we even later in vlakbij Qonchamarca. Deze campsite was ook vrijwel uitgestorven. De lunch smaakte uiteraard weer super, het zou onze laatste zijn die de dragers zouden maken. Vanavond zouden ze alleen nog voor ons koken.

Zover was het echter nog niet. We moesten nog een stukje lopen naar de campsite waar alle Inca-Trailers zouden verblijven dat dan de volgende dag nog ongeveer twee lopen was naar Machu Picchu. Onderweg naar de campsite zouden we nog Puyupatamarca aandoen en een groot stuk afdalen over de stenen trappen.

Vanaf Puyupatamarca hadden we zicht op Wayna Picchu. Muchu Picchu lag daar achter en konden we dus nog niet zien. Dat dat de spanning opvoerde mag duidelijk zijn. Langzaam maar zeker naderden we het hoogtepunt van de Trail. Iedere stap die ik deed was er eentje dichterbij Machu Picchu. Ook bij iedere stap die ik deed voelde ik nog steeds mijn lijf sterker worden. We kwamen aan bij de trappen die we moesten afdalen. Sander begon ook zachtjes aan rustiger aan te doen. Zijn knieën konden het afdalen op de trappen niet zo gemakkelijk aan. Bij mij ging het steeds gemakkelijker. Ik moest me inhouden om niet weg te lopen bij de groep en ook moest ik op mijn knieën en enkels te passen. Eén keer verstappen en het kan zijn gebeurd. Ohhh, wat was het moeilijk om mezelf in te houden.

Daphne ging nog lelijk door haar enkel, aan haar gezicht was duidelijk te zien dat dit geen kleine verstapping was. Ze hield moed en ging op eigen tempo door naar de campsite Wiñaywayna. Ik, Larissa en Ruben waren op dit moment als enige ongeschonden.

We hadden hier ook weer een eigen gedeelte, echter er werd ons zeker aangeraden om constant je waardevolle spullen in de gaten te houden. Er werd hier namelijk wel eens gestolen.

Direct kregen we bij aankomst weer een goed gevulde schaal met popcorn voorgeschoteld, dat na een lange wandeldag er weer goed in ging.

Tussen het popcorn en het avondeten wilde ik douchen, eens even lekker opfrissen en het gevoel van buikloop volledig van me afspoelen. Bij de douchegebouwen werd ik vriendelijk, doch dringend verzocht om achteraan in de rij aan te sluiten. „Dan maar de een koude douche nemen die ik zojuist tegenkwam.” En daar stond geen rij. De douche was even behelpen maar wel lekker.

Tijdens het eten begon ik ook wat last van mijn knieën te krijgen, maar dat mocht geen naam hebben, een zware dag en de kou op je gewrichten geeft altijd wat pijn.

De volgende dag zouden de poorten van het park Machu Picchu om half zes uur opengaan dat op enkele minuten lopen van de campsite lag. Ruben adviseerde om daar toch tegen kwart voor vijf naar toe te gaan om een goede plaats te hebben bij Intipunku waar je met helder weer een geweldig mooi uitzicht hebt op Machu Picchu.

Unaniem namen we op het advies van Ruben over. Wel direct naar bed en dromen over een geweldige mooie dag waar ik al een aantal jaren enorm naar uitkeek. Nog een paar uur slapen, en dan was het zover!!!

Maandag 28 juli. Ik keek toen ik wakker werd op mijn horloge. Deze gaf kwart over drie aan. Nog drie kwartier en dan zouden de dragers ons wekken. Ik hield het niet meer, het lijf vol adrenaline wilde weg uit de tent. „Kom op ik wil dat het vier uur wordt!“ In alle rust heb ik mijn kleren aangetrokken en mijn tas ingepakt en de tent alvast gedomonteerd. Best lastig alles zo in het donker, maar met de nieuwe hoofdlamp ging prima. De knieën voelde ik nog aardig maar het gevoel in de benen was super goed. Een stukje lopen en het zou over zijn.

De rest was ook zeer spoedig wakker en iedereen had er zin in vandaag.

Na vijf minuten lopen waren we bij de entree van het park, lekker vooraan. Toevallig stonden de twee Nederlandse meiden achter ons. Onze verbazing werd nog groter toen ze een spelcomputer hadden meegenomen op de tocht. „Niet te geloven met wat voor gevoel je dan aan zo'n tocht begint!“

De sfeer bij de entree was geweldig. Vroeg op de dag met diverse hoofdlampen die regelmatig in de lucht schenen. Vele mensen met elkaar pratend verheugend om de komende uren. Slaperigheid was bij niemand op het gezicht te zien. Dat zou bij vele wel iets anders zijn op een andere doorsnee maandagmorgen op dit tijdstip van de dag.

De poort ging open. Langzaam kwam er beweging in de rij. De spanning nam toe, de pratende groep mensen ging over in een lang lint met allemaal een brandende lamp op het voorhoofd. Ik liep vooraan in ons groepje. Regelmatig keek ik achterom of te kijken of iedereen het wel bijhield. En dat was eigenlijk niet zo. Larissa kon me nog wel redelijk volgen maar de rest had duidelijk wat problemen. Af en toe stopte ik om iedereen bij te laten komen. Dit liep helaas niet erg lekker voor mij.

De nacht veranderde langzaam maar zeker in de dag. Ook konden we op een gegeven moment in het dal kijken, de mist trok weg. „Dit gaat goed!!!“

Ik kwam aan bij Intipunku, De Zonnepoort, nog een aantal traptreden omhoog en ik zou Machu Picchu gaan zien. De trap ging enorm steil omhoog. Ik kon met een bijna rechte rug en gestrekte armen de volgende treden aanraken. Zonder dat ik het doorhad rende ik de trap op.

Boven lopend door de poort was het stil. Daar ergens in de verte moest Machu Picchu liggen, maar de mist gooide roet in het eten. We besloten om een minuut of tien daar te wachten hopen op opklaringen en dan alsnog Machu Picchu te aanschouwen. Die tien minuten werden er vijftien maar nog niets van Machu Picchu. We moesten verder, de rest van de groep zou ons opwachten vlakbij de ingang. De adrenaline begon bij mij bijna te koken, nu wilde ik ook door. De rest van de groep kon mijn tempo niet meer volgen. Ik keek nog een keertje achterom en zag niemand meer. „Dan zie ik jullie wel in Machu Picchu.“

De groepen die ik voor mij zag lopen stonden vrijwel stil. Iedere stap die ik zette was raak en volledig onder controle, terwijl je andere mensen zag worstelen met de diverse rotsen waar op moest worden gestaan, of juist net niet. Ze maakten ruim plaats voor mij. Degenen achter in de groepjes riepen naar voren dat er een snellere aankwam. Dit gaf wel een kick. Het was oppassen om niet te gaan rennen, maar wat soms toch gebeurde. Uit de manier van praten kon je opmaken dat ze vol verbazing kijken op de manier dat ik naar beneden liep.

Na een dik half uur lopen, vele mensen inhalend kwam ik als één van de eersten die dag aan bij Machu Picchu. Druk keek ik om mij heen, niet wetend waar naar toe. De zon werkte niet echt mee, wel kon ik kleine gedeeltes zien liggen. Opeens zag ik Catharina. Ik riep „Sawadee“ zonder er eigenlijk bij na te denken. Ze draaide zich om zoekend naar wie dat riep. Een grote lach verscheen op haar gezicht toen ze me zag. Snel liep ik naar haar toe. De rest van de groep die even verderop stond kreeg ook langzaam door dat ik was aangekomen en liep naar mij toe. Ik deed mijn verhaal. Wat ik allemaal heb gezegd weet ik echt niet meer. Waarschijnlijk hebben ze lang niet alles kunnen volgen van wat ik zei. Dat zal beslist in een sneltreinvaart zijn geweest. Later op de dag zei Catharina tegen me: „Je had niets hoeven zeggen Erik. Toen we je aan zagen komen; die fonkeling in je ogen, de smile op je gezicht, je houding, aan echt alles konden we zien

dat dit een geweldig moment voor je is geweest. Hier moet je heel lang naar uit hebben gekeken, het is je gegund. We genot en van je!"

Maar wat was ik blij dat daar lag Machu Picchu, nog volledig in rust, op onder andere mij te wachten! Zo vredig, maar zo veel kracht uitstralend, wat was ik blij dat de Spanjaarden deze bijzondere plek niet hebben ontdekt! Mysterieus, mystiek, gelijk aan de geschiedenis van de Inca's waar van we tot op de dag van vandaag nog steeds niet alles van weten en waarschijnlijk ook nooit van te weten zullen komen.

Van Ruben, Jur en Larissa, Sander en Daphne was nog geen spoor te bekennen.

Bijna twintig minuten later kwamen zij aan. Uit een hele andere richting dan ik. En dat klopte wel, we zouden ergens anders afspreken met de gehele groep dan waar ik hun had ontmoet. In al mijn snelheid had ik een trap voorbij gelopen die we zouden nemen. Daphne had de helderheid van geest gehad met het idee dat Erik vast die trap gemist zou moeten hebben. En dat klopte uiteraard.

Tegen achten werd het al drukker bij Machu Picchu, maar de wolken trokken nog niet erg op. De rest had al wat formaliteiten gehad bij de ingang van het complex. Wij moesten die nog doen. Een beetje tegen mijn zin liepen we naar de ingang. Ik voelde dat de zon langzaam meer kracht kreeg. Bij de ingang scheen de zon en een paar minuten later lag Machu Picchu ook in de zon.

Bij de entree konden we een tweede stempel krijgen in ons paspoort. Iedereen kon deze stempel in het paspoort zetten. Maar deze zou voor ons wel iets speciaals betekenen.

We waren een beetje teleurgesteld dat we onze tassen af moesten geven, aangezien deze iets te groot waren. „Zeker na een avond uur van de laatste dagen, mag het toch wel?" Helaas.

Ruben zou ons een rondleiding gaan geven in het complex. Net zoals zijn verhalen tijdens de Trail wist hij nu ook zeer veel te vertellen over Machu Picchu en het leven van de Inca's.

Achterin het complex kwamen we aan bij de Heilige Steen en waar een groot aantal toeristen stond te wachten voor een beklimming naar Wayna Picchu, de Tempel van de Maan vanwaar je een geweldig uitzicht hebt op Machu Picchu. Ik wilde naar boven ik had nog een berg energie. Dat wist ik zeker. maar Ruben vertelde dat de rij al te groot was, maximaal 250 of 500 mensen mochten per dag naar de Tempel. Een vrouw hoorde mij en zei dat haar dochter toch niet naar boven wilde en ik dat kaartje wel mocht hebben. Ze rende werkelijk naar haar dochter toe. Helaas het kaartje was inmiddels al aan iemand anders vergeven.

Na een rondleiding van ruim een anderhalf uur namen we afscheid van Ruben. Misschien zouden we hem nog treffen in Aquas Calientes waar we het restant van onze spullen op konden halen.

Samen met nog een paar uit de groep liepen we naar de Inca-brug. „Wat voor brug zou dat zijn? Met touwen, een boog wellicht?" Ik kon me er geen voorstelling van maken. Het was tegen een

rotswand gebouwde muur, met een paar balken voor de overspanning. Niet heel bijzonder, maar als je goed keek zat de brug zeer vernuftig in elkaar. Probeer het maar eens voor elkaar te krijgen om een stabiele muur te bouwen tegen een rotswand van een meter breed met niet al te grote stenen. Om de stenen daar te krijgen is op zich al een topprestatie

Toen we terug kwamen in Machu Picchu had ik het gehad. Grote hordes toeristen namen bezit van het complex. Dikke vette Amerikanen met nog grotere foto toestellen liepen naar binnen. Overal waar je keek zag je mensen lopen. Het was nu simpelweg een toeristische attractie. Niets was er meer over van ongeveer drie of vier uur geleden toen we aankwamen en Machu Picchu nog iets magisch had. „Weg hier, en zo snel mogelijk" riep een stemmetje in mijn hoofd.

We gingen naar beneden onze tassen halen en een lekkere maaltijd eten in Aquas Calientes. De tassen konden we ophalen in een restaurant met Pizzeria op de gevel. De keuze was zeer snel gemaakt. Het werd een pizza, maar tot mijn verbazing geen pizza Machu Picchu of Inca-Trail. Het werd een pizza Salcanty. Ook lekker.

Gelukkig troffen we daar nog Ruben aan. Samen met hem hebben we de pizza gegeten en nog een glas Inca-cola gedronken op de vierdaagse ervaring.

Een paar uur later vertrokken we met de trein uit Aguas Calientes naar Cusco. In het stationhuis moesten we opeens plaats maken. Vele toeristen keken samen met ons raar op wat hier nou de rede van was. Het werd duidelijk toen er een aantal volksdansers binnen kwamen en een dans uitvoerden, dit vanwege een belangrijke feestdag in Peru!

In de trein zaten we luxe, ook daar werden verrast door een optreden door een geheel verklede conducteur.

Een lange rit naar Cusco volgde. Al met al deden we er ruim vier uur over voordat we vanuit de bergen Plaza de Armas zagen liggen.

Eindelijk waren we weer in het hostel waar we ook de rest van de groep langzaam binnen zagen druppelen.

Je kon aan iedereen zien dat dit een bijzondere dag was. Ik had nog wel wat trek na deze lange treinrit om iets te drinken en te proosten op deze bijzonder dagen. Van slaap had ik eigenlijk nog weinig last. Jur en Larissa, Sander en Daphne besloten om in het hostel te blijven en daar wat te eten. Selma lustte ook nog wel wat en we gingen samen met Irene, die een Trail in haar eentje met een paard en een paar begeleiders had gedaan, even lekker eten.

's Avonds lag ik in mijn bed. Met een grote grijns na te genieten van het hoogtepunt van mijn reis door Peru. Zonder twijfel: dit waren de vier meest geweldige dagen van 2008 die niemand, maar dan ook niemand mij ooit meer zal gaan afpakken. Ik viel in slaap.

Dinsdag 29 juli. Een dag vrij om lekker bij te komen. Ik besloot om vandaag mijn eigen plan te gaan trekken en Cusco in te gaan om wat foto's te gaan maken en alle ervaringen een plaats te geven. Ik besloot naar het Inca Museum te gaan vlakbij de Plaza de Armas in het centrum en later op de dag door te lopen naar Saqsaywamán. Ook wilde ik nog een panfluit kopen om thuis op te hangen in de kamer. De plaats wist ik al: schuin boven de televisie.

Op weg naar het centrum kwam ik in één van de smalle stegen de 12-hoekige steen tegen. Een jongen van een jaar of zestien vertelde me wat deze steen betekende en liet me later nog een bijzondere betekenis zien van een heilig dier in een muur. Het begon verdomd veel op een rondleiding te lijken en dat was ook zo. Ook wilde hij aan mijn nog wat zelf geschilderde kaarten slijten. Ik gaf hem een aantal Peso's voor zijn verhaal en liep door.

Het Inca Museum was leuk om te bezoeken, echter hier kwam ik weer duidelijk achter dat ik niet het persoon ben dat museums leuk vindt. Constant tolde me het echte museum, op ware grote van de dagen daarvoor door mijn hoofd. Dan maar snel naar Saqsaywamán.

Een behoorlijke keienweg, net de Inca-Trail leidde naar deze Inca ruïne. Hier was ook duidelijk te zien dat de Inca's de bouwkunst perfect beheersten. Alle stenen sloten nauw op elkaar zonder tussenruimten. De hoeveelheid toeristen viel hier erg mee. En dat het vlakbij of eigenlijk aan de rand van Cusco. Overwegend waren het Peruanen dat hier hun rust zochten.

Kwaad werd ik van binnen op een aantal lokalen die een gebied betraden die overduidelijk was afgesloten. Moeders liet de kinderen rustig op de muren daarvan lopen. Aan het type gezin was duidelijk te zien dat daar iets van te zeggen totaal geen effect zou hebben.

Vlakbij Saqsaywamán lag nog een iets kleiner Inca complex waar ook weinig toeristen aanwezig waren.

Tussen de bomen en diverse wegen zocht ik mijn weg terug naar het centrum van Cusco. Het werd tijd om de panfluit te kopen. Het was nog even zoeken naar de winkel die ik eerder had gezien. En daar zag ik een mooie en wist zoals het hoort nog een aantal Peso's af te dingen. Wel moest ik nog in een andere winkel bij een pinautomaat wat geld pinnen, maar ik had mijn panfluit. Pratend met Selma in het hostel kwamen we op de markt van Pisac waar ze wel heen wilde. Deze zou de volgende dag worden gehouden. We besloten met z'n tweeën te gaan. Met de bus heen en later weer terug. De Lonely Planet zou hier toch wel wat meer over moeten kunnen vertellen dacht ik. Echter, ik kon hem niet meer vinden! Hier was ik helemaal niet blij mee. Het is maar een boek, maar een boek dat de Inca Trail onder andere had overleefd met waterschade, is er niet

zomaar eentje. Dít boek heeft meegemaakt wat ik had meegemaakt en om later nou een hagelnieuwe in de kast te zetten is meer dan nep en heeft geen enkele zin. In mijn hoofd liep ik alle wegen na die ik deze dag had gedaan. Hij moest ergens bij de muziekwinkel liggen.

Woensdag 30 juli. De allerlaatste vakantiedag brak aan. Zoals afgesproken met Selma gingen we op weg naar Pisac. Bij het ontbijt sprak ik Evert. Ik begon over de laatste avond dat we met iedereen zouden gaan eten en Marit bedanken voor de geweldig mooie reis die zij voor ons had verzorgd. „Ik ga vanavond de speech houden“, zei ik tegen hem met de gedachte dat hij en zijn vrouw Gusta dit zouden organiseren. Ze hadden immers ook al het initiatief genomen voor de verrassing van Marit en het afscheidscadeau van Jet ske. „Jij houdt helemaal geen speech“, zei Evert kort en bondig. „Iedereen zal wat gaan zeggen over hoe eenieder de reis zou mee hebben gemaakt.“ Ik werd verzocht om dit niet door te vertellen. Hij wilde iedereen hier mee verrassen dan wel confronteren. Ook prima, ik had mijn verhaal wel zo'n beetje in elkaar gedraaid. Een taxi bracht mij en Selma naar het busstation. Op het busstation waren vrijwel geen toeristen maar alleen maar lokalen die met de bus weg wilden.

We konden nog net de laatste twee kaartjes kopen naar Pisac in El Valle Sagrado. Een retourtje met de bus kostte vrijwel niets. De al niet zo dure taxirit naar het station was duurder dan het retourtje. De bus stond op het punt van vertrek. De rit zou iets van drie kwartier gaan duren vertelde de vriendelijke medewerker. We werden in Pisac gelijk aangesproken door een taxichauffeur die ons naar de ruïnes wilde brengen in de bergen. Een Zwitsers stel wilde ook wel die kant op en we besloten met zijn vieren de taxi in te stappen.

Daarboven wachtte een behoorlijke ruïne ons op. En gelukkig niet zo veel toeristen. Het was goed te belopen ondanks dat ik mijn teva's aan had. Niet het meest uitgelezen schoeisel voor een wandeling. Maar ja, dit waren we ook niet echt van plan. De markt zouden we gaan bezoeken. De uitzichten over de vallei waren geweldig. De omgeving was geheel anders dan Machu Picchu. Ook hier viel de Agricultuur op van de Inca's, enorm veel terrassen waren hier aangelegd.

Na een wandeling van uur met op de achtergrond het geluid van een Peruaanse panfluitspeler hadden we het complex gezien. Zeker geen Machu Picchu maar leuk om te zien. Eigenlijk hadden we dit eerder moeten bezoeken dan Machu Picchu, om de spanning en de grootsheid op te bouwen.

We gingen terug naar beneden met de taxi en later met de bus. De markt hebben we maar over geslagen en in de middag kwamen we aan in Cusco.

Ik besloot gelijk maar om op jacht te gaan naar mijn Lonely Planet. In de muziekwinkel was gelukkig de man aanwezig die me had geholpen. Ik legde met handen en voeten uit dat ik mijn reisboek was kwijt geraakt. Hij wilde me helpen en reconstrueerde de dag van gisteren. Hij liet me de fluit zien, de prijsafpraak werd gemaakt en we liepen naar de kassa. Toen ik wilde afrekenen bleek ik onvoldoende geld te hebben. Ik moest gaan pinnen. Inderdaad, ik moest hem bij de pinautomaat in de andere winkel hebben laten liggen! Nu wist ik het weer! De Lonely Planet had ik op de pinautomaat gelegd en daarna was ik weggelopen. Stom.

Uiteraard lag de het boek niet meer op het apparaat en ik liep naar de verkoopster of ze toevallig een verweerd blauw reisboek had gevonden. Ze bukte en pakte iets onder de toonbank vandaan. Gelukkig! Ze hadden hem gevonden en bewaard. Wat was ik blij dat ik mijn boek terug had. Op de terugweg naar het hostel liep ik nog langs de muziekwinkel. De verkoper zag me en ik brulde: „Gracias“ en wees naar het boek en kreeg een vriendelijk zwaaiende hand terug.

Later die middag was het onvermijdelijke moment om de tas te gaan pakken aangezien we de volgende morgen heel erg vroeg op het vliegveld moesten zijn om de vlucht naar Lima te pakken voor de terugreis naar Nederland.

Vlakbij het hostel gingen we die avond eten. Evert en Gusta gingen doelbewust beiden naast Marit zitten. Ik moest hier wel om lachen. Alles was in scene gezet. En ik was de enige die wist wat er ongeveer zou gaan komen.

Na het eerste drankje nam Gusta het woord. Ze pakte een gehaakt portemonneetje uit haar tas. „Lieve Marit, we willen je namens de hele groep bedanken voor de geweldige reis die je ons hebt gegeven. Het was je eerste reis die je begeleidde en eigenlijk is alles gewoon supergoed gegaan. Af en toe dachten we dat je veel te veel wilde regelen, maar je deed niets liever. We zijn enorm blij met hoe je alles hebt aangepakt. Zeker de situaties waarin het voor jou ook zeer moeilijk moet zijn geweest en waar alles op improvisatie uitkwam. Neem bijvoorbeeld de valpartij van Jetske en de zieke Anne.

Dit cadeau is voor jou maar, je krijgt hem nog niet. Eerst gaat deze de tafel rond en degene die dan de portemonnee in handen heeft zegt wat over de reis die hij of zij heeft gemaakt en hoe die het heeft gevonden.”

Direct keken er een aantal raar op. Ze werden zelf ook behoorlijk overvallen en hadden nooit aan gedacht wat ze zouden moeten zeggen. Ik had natuurlijk de grootste lol.

Bij de eerste zin die ik vertelde was het bij iedereen duidelijk dat ik er meer van wist.

„Beste Marit, in het vliegtuig kwam ik er achter dat een groot aantal medereizigers de leeftijd van mijn ouders hadden of misschien wel ouder waren. Ik moest er niet aan denken om alleen met heel veel ouders op vakantie te gaan. Gelukkig trof ik ook Sander, Daphne en Jur, Larissa aan. Op het vliegveld van Lima zagen we jou staan en ik dacht letterlijk, „dat komt wel goed”. En of het goed kwam: je stond er op momenten dat we je nodig hadden. Ook voor een gezellige babbel waren we bij jou aan het juiste adres.

Met reizen heb je altijd een aantal momenten die je speciaal bij blijven. Al deze momenten zijn onverwachts en gaan samen met iets anders. Erg bijzonder was de dag met Jetske en de daarop volgende middag in Cabanaconde. Eindelijk weet ik nu hoe je deze plaats goed uitspreekt. Ingrijpend was ook de dag dat Anne onwel raakte. Een groot aantal van de groep had een geweldig uur gehad in de stad waar we noodgedwongen moesten stoppen voor haar ziekenhuisbezoek. Beste Marit, heel erg bedankt voor deze onvergetelijke reis en ik hoop je nog eens te ontmoeten.”

Marit had ook voor ons nog iets in petto, voor iedereen een klein fluitje met een geschreven kaart. Bij mij stond de toepasselijke tekst. 'Erik, bedankt voor de gezelligheid en je enthousiasme dat je met je met je meebracht. Ik zal je missen bij het ontbijt ☺. Groetjes, Marit.' Heel erg leuk!

Het eten smaakte prima en enkele laatste biertjes gingen er lekker in aan de bar in het hostel.

Donderdag 31 juli. Om vier uur ging de wekker. Tijd om op te staan en lekker een laatste douche te nemen voor het vertrek naar Nederland. Het hostel zou voor ons een klein ontbijt klaar zetten en ik verwachtte dat ik daar weer als eerste aan zou komen voor Marit. Helaas voor haar was ze me voor. Aan tafel zat een niet zo vrolijk meid zoals we die hadden leren kennen. Ze had alles er die nacht uitgegooid en zat al een uur aan tafel bij te komen en af en toe een slokje thee te nemen.

Een aantal in de groep liep de hele vakantie met de darmen te stoeien. Marit had het ook al een paar keer meegemaakt deze reis en nu was ze weer aan de buurt. Ik had het echt met haar te doen.

We kwamen aan bij het vliegveld en vlogen een paar uur later door naar Lima. Daar namen we afscheid van Marit. Ze zei: „vanmiddag komt er iemand van het hotel met de spulletje die jullie bij de pottenbakker hebben gekocht. Als ik me beter voel kom ik waarschijnlijk nog wel even mee.” Je zag iedereen kijken: „blijf alsjeblieft lekker in je bed, wij redden ons wel.”

Zes wachturen later konden we eindelijk inchecken voor de vlucht naar Amsterdam. Het verwonderde ons niet dat Marit de spullen kwam brengen en namen ten tweede malen afscheid van haar.

Spannend voor mij was nog even de douane. Een beambte trof nog een zak drop aan met waterschade in mijn tas die nog niet helemaal op was en er ook niet erg smakelijk uit zag. Ik

begon m een beetje te knijpen toen hij er nog een andere beambte er bij haalde en zijn vondst liet zien. „Wat ging hij doen?“ Gelukkig liet hij me door, vertrouwend op mijn bruine ogen.

Vrijdag 01 augustus. Na een vlucht van ongeveer elf uur landden we in het begin van de middag in Amsterdam. De vlucht ging prima. Heel snel nam iedereen afscheid van elkaar. „Geef je Marit nog een dikke knuffel van me als je haar weer ziet?“ zei Boukje tegen me. Mijn moeder haalde me op van het vliegveld en kon het laatste stukje naar huis beginnen en sprak af om 's avonds bij hun te gaan eten.

Ik kon weer lekker onder mijn eigen douche, de wasmachine draaide overuren. Nadat ik de douche uit was stond heel snel het zweet weer op mijn voorhoofd. Ik was mijn portemonnee kwijt. Vol spanning wachtte ik de wasmachine af. Daar moest hij in zitten, anders had ik nog een behoorlijk probleem. Een paar honderd Euro weg en een paar pasjes.

Gelukkig, de portemonnee zat er in, maar van de pinpas was geen spoor te bekennen. Bij mijn ouders nam ik contact op met de Postbank om aan te geven dat ik mijn pas kwijt was. „Waar ik hem kwijt ben geraakt? Pff, ik denk een paar dagen geleden bij een pinautomaat in Cusco..“

Ik kwam op het beste weekend van augustus thuis: Popweekend. Eerst moest ik nodig mijn koelkast vullen en nog wat andere dingen kopen in Schagen. Normaal loop ik daar met een goed gevoel. Maar deze zaterdag liep ik daar met een bedrukt gevoel. „Wat doe ik in hier?“ Met mijn ziel onder mijn arm deed ik de boodschappen en ruimde de boel weer een beetje op.

Hopelijk zal het Popweekend me een beetje opvrolijken. Helaas werd dat niets. Zondags was het weer ook slecht. Weer stonden we in de regen.

„Ik moet weer naar Zuid-Amerika en wel op korte termijn.“